

Dạy Lão Đông Y Sử Dụng Biểu Cảm

Contents

Dạy Lão Đông Y Sử Dụng Biểu Cảm	1
1. Chương 1: Chương 1-10	1
2. Chương 2: Chương 11-19	7
3. Chương 3: Chương 20-24	12
4. Chương 4: Chương 25-29	16
5. Chương 5: Chương 30-38	22
6. Chương 6: Chương 39-54	27
7. Chương 7: Chương 55-65	31
8. Chương 8: Chương 66-72	35
9. Chương 9: Chương 73-79	39
10. Chương 10: Chương 80-95 (kết Thúc)	43

Dạy Lão Đông Y Sử Dụng Biểu Cảm

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, đoản văn, ngọt, nghiêm trang chính trực quân tử công x thổ tào thụ, HE. Diễn viên chính: Vương Đ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/day-lao-dong-y-su-dung-bieu-cam>

1. Chương 1: Chương 1-10

01.

Trên đời này có đủ loại tình cảnh khi bạn xuất quỹ, nhưng tôi không biết có ai giống như gia đình tôi không, vừa ôn hoà vừa khoan dung như vậy.

Sau khi mẹ tôi nghe xong, môi bà run run, rì rào rơi nước mắt, cha tôi cũng đỏ cả vành mắt, một mình đến bên cạnh bế cả ở góc tường, ngồi chồm hỏm nhìn cá bơi.

Ông ấy sờ sờ, móc ra một điều thuốc, ngậm lên miệng, đang muốn đốt thì mẹ tôi quay đầu lại nói, “Ai cho phép ông ở trong phòng hút thuốc lá, dám đục nước béo cò ”

Cha tôi khựng lại hai giây, len lén nhét điều thuốc lại vào trong hộp.

Sau đó, mẹ tôi quay lại, tiếp tục ôm tôi tự trách, sờ sờ tóc tôi, nói: “Đều là cha mẹ sai, đều là cha mẹ sai.”

Tuy rằng tôi là một thằng đàn ông, không thích mấy hành động thân mật, âu yếm kiểu này cho lắm, nhưng cũng không từ chối, dù sao cha mẹ cũng lớn tuổi rồi, cũng phải chăm sóc nhu cầu tình cảm của bọn họ.

Sau khi mẹ tôi rơi nước mắt, ngược lại hỏi tôi, có phải có gánh nặng gì trong lòng hay không, có chuyện gì cũng đừng sợ, bọn họ vẫn ủng hộ tôi vô điều kiện, vân vân.

Bởi vì do hồi nhỏ, tôi đã từng gặp phải xâm hại. Khi tôi đang ngồi chơi ở trước cửa nhà mình, một nữ sinh đại học thuê phòng ở sát vách hay ôm tôi về nhà của cô ả, hành vi này kéo dài hơn một tháng mới bị phát hiện. Vì thế, cha mẹ tôi vẫn luôn hổ thẹn tự trách, cảm thấy bọn họ không làm tròn bổn phận làm cha làm mẹ, nên chuyện gì cũng nuông chiều tôi, cái gì không tốt đều vờ về phía mình, qua nhiều năm như vậy, hầu như đã trở thành thói quen.

Thật ra tôi cũng không cảm thấy cha mẹ tôi làm sai cái gì. Ấy nữ sinh đại học kia nhìn dịu dàng hiền lành, lại hay rụt rè ngượng ngùng, không hề có tính xâm phạm, ai biết được cô ả lại là một kẻ luyến đồng chứ

Khi đó, tôi còn chưa rõ chuyện gì thế này, cụ thể cái gì đã xảy ra cũng không nhớ kỹ, chỉ là cảm thấy đáng về của cô ả khi uy hiếp tôi không được nói cho cha mẹ biết rất là dữ tợn khủng bố, khiến cho trong con đường trưởng thành sau này của tôi, trước sau gì chẳng thể nào phát triển tình bạn với mấy bạn nữ thành tình cảm thân mật được, vì vậy tôi cũng hợp lý phát triển thành đồng tính luyến ái.

Khi học đại học, tôi lựa chọn thẳng thắn với cha mẹ về tin tức bất hạnh này, bọn họ không chỉ không có nổi trận lôi đình, mà ngược lại sa vào trong cơn trách cứ bản thân vô số lần, bất kể an ủi như thế nào cũng vô dụng.

Sau khi xúc động và hổ thẹn, tôi sợ cha mẹ càng thêm thương tâm, đành phải che giấu một tin tức bất hạnh khác.

Tôi còn bị lãnh cảm.

02.

Rất nhiều người tuyệt đối tồn tại hiểu lầm với chuyện bị lãnh cảm này.

Tôi thật sự không phải ED!

*Erectile Dysfunction: Bệnh liệt dương hay còn gọi là bất lực.

Tính năng *** của tôi không có bất kỳ chứng ngại nào, buổi sáng sẽ đứng lên, xem GV cũng sẽ tự an ủi, tôi chỉ là không muốn lên giường cùng người khác mà thôi.

Chính là không muốn làm tình thôi có được không, sao lại hỏi nhiều câu tại sao thế, ăn hết gạo nhà mấy bác chắc.

Thời điểm học đại học, tôi có quen với một học đệ. Vì vậy, bên trong box giao lưu tình cảm của diễn đàn trường tôi thường là cuộc chiến long trời lở đất về thuộc tính của hai tụi tôi, rốt cuộc là “lưu manh công x cao lãnh thụ” hay “trung khuyến công x ngạo kiều thụ”, nhưng mà duy nhất chữ “niên hạ” là không hề được tranh cãi, bởi vì cậu ta cao, còn tôi gầy.

Nhưng lúc đó tôi muốn nói, công thụ có ý nghĩa gì Chúng tôi có lên giường đâu.

Là cậu ta theo đuổi tôi trước, tử triền lạn đả, tấn công mãnh liệt, tuy xài mấy chiêu xưa như diễm, nhưng lại khoa trương như thế, làm cho hầu hết cả trường đều biết (không thì mấy bác nghĩ tại sao trong diễn đàn lại có quá trời topic về tụi tôi).

Sau đó, tôi quả thật bị lung lay, đồng ý quen với cậu ta.

Cũng không lên giường thật, mỗi khi đến lễ tình nhân hoặc giáng sinh, cậu ta đều nỗ lực kéo tôi đi khách sạn thuê phòng. Đại đa số mỗi lần tôi sẽ kiêu cố từ chối, thật sự không thể tránh khỏi cũng đã đáp ứng hai lần, nhưng tôi chỉ sẵn lòng quay tay cho cả hai, đồng ý khẩu giao cho cậu ta bắn ra, chỉ không muốn phối hợp xách súng đạn làm thật.

World Cup hồi năm ba, học đệ dùng cơ thức đêm xem bóng đá, rồi lại kéo tôi đi thuê phòng. Cả hai mang theo bia và đồ ăn vặt, ăn ăn uống uống xem xem tivi, hơn nửa đêm, bầu không khí vẫn rất tốt, thuận lý thành chương lẫn lộn cùng nhau. Tôi nhất thời động tình, đồng ý làm tới cùng, cậu ta đương nhiên vui vẻ, bắt đầu làm tiền hí rất lâu. Nhưng không biết thế nào lại thấy quá phiền, đợi tới khi cậu ta muốn mang bao, tôi nhìn thời gian, vội vã đẩy cậu ta ra, “Chung kết bắt đầu rồi!”

Mấy bác cứ tùy tiện kéo đại thằng con trai nào đang đi trên đường hỏi thử đi, chẳng lẽ chung kết thế giới không quan trọng sao!

Cuối cùng, học đệ vẫn dựa vào lý do khó hiểu là tôi “vô dục vô cầu” mà chia tay cho bớt đau khổ.

Đối với lần này, tôi thấy áy náy hơn một nửa. Tôi đã từng đi bệnh viện, kết quả báo cáo kiểm tra nam khoa đều bình thường, nhưng tôi không cho cậu ta xem, âm thầm xé rồi vứt đi.

Tin tức tụi tôi chia tay lan truyền nhanh chóng, nhất thời có rất nhiều nữ sinh trên diễn đàn bị thương kêu gào “Ngộ sẽ không bao giờ tin tưởng vào tình yêu nữa”.

Ai ngờ được học đệ hơi xui xẻo, bởi vì vừa mới chia tay, cậu ta đi mượn phòng cùng một nam sinh rất thanh tú, thanh niên này theo đuổi cậu ta từ rất lâu rồi, nhưng bất hạnh bị mấy đứa bạn chung của hai tụi tôi bắt gặp, nên họ cho rằng có tiểu tam chen chân.

Chuyện xấu thì truyền xa ngàn dặm, trong box giao lưu tình cảm trên diễn đàn nhanh chóng bắt đầu lên tiếng phê phán tra công, chất vấn cậu ta rằng nam sinh thanh tú kia có chỗ nào so được với tôi.

Kỳ thật tôi biết, cậu ta thật sự không có ý gì với người kia, có lẽ là vì giận dữ cùng thất vọng nên mới đi thuê phòng, giữa hai người đẩy dạn khái cũng chỉ là duyên phận tình một đêm ngắn ngủi thôi.

Như vậy, đối với cậu nam sinh thanh tú kia mà nói, cậu ta quả thật rất tra. Tôi thấy cậu nam sinh kia vô tội, tốt xấu gì tôi cũng nên đứng ra nói rõ một hồi. Kết quả, có người vô cùng đau đớn thở dài, nói tôi vì tình yêu đánh mất chính mình, từ cao lãnh nam thần sa đoạ thành siêu cấp tiện thụ.

Ồ thôi quên đi, giúp đỡ tra công cùng tiểu tam, sẵn tiện được đội luôn cái mũ tiện thụ, tôi thấy tôi cũng không có lỗi với bọn họ lắm.

03.

Mãi cho đến sau khi tốt nghiệp, tôi cũng không nói chuyện yêu đương thêm lần nào nữa. Trong giới gay vốn rất loạn, đại đa số các mối quan hệ đều dựa vào *** để chống đỡ, mà với tôi thì ngay cả cái căn bản để cùng người khác chống đỡ quan hệ cũng không có.

Kỳ thật, tôi không phải là vì bị tổn thương tình cảm, nhưng khi nhớ lại quãng thời gian yêu đương kia, tôi xác thật cảm thấy có chút vô vị. Nói đi nói lại, tại sao tôi nhất định cần phải yêu đương Tôi không thể kết hôn, không thể sinh con, lại còn không muốn lên giường.

Cả ngày đầy đầu chuyện yêu đương, còn có thể có chút gì khác không

Người trẻ tuổi, tại sao không thể nhiều chút tâm sự nghiệp

Đại khái là do tinh thần tiến thủ này, khiến tôi vui đầu vào công việc, sau đó một bước lên mây, mấy năm sau một đường leo tới vị trí chủ biên.

Tuy rằng ban biên tập của tụi tôi chỉ vốn vẹn bốn móng.

Nhưng công việc này quả thật rất lý tưởng, tạp chí văn học hàng tháng, công tác ung dung, thời gian tự do, tuy rằng thu nhập trung bình, thế nhưng tôi có thể tự viết bản thảo kiếm thêm thu nhập, năm rọng tháng dài, tiếng tăm cùng tích trữ vẫn có một chút.

Chỉ còn duy nhất một vấn đề làm cho cha mẹ tôi quan tâm nhất, chính là chuyện đại sự cả đời của tôi.

Ồi dào, sao lại vòng về điểm xuất phát rồi.

Nhưng khi hai cụ nhà tôi vừa mở miệng “Đều là cha mẹ sai”, tôi đành thoả hiệp. Không phải chỉ là đi kết thân thôi sao.

Về phần hai người làm sao thần thông quảng đại, tìm được một đồng chí nào đó nguyện ý đi kết thân, tôi cũng không biết, chính tôi còn không tìm ra nữa là!

Thế nhưng thứ cho tôi nói thẳng, tôi cũng không phải chủ quan đánh giá, nhưng mấy vị đến kết thân với tôi, đều có tật xấu.

Bản thân tôi Đúng vậy, tôi cũng có tật xấu, không phải lúc đầu đã nói hết rồi đấy.

Thật sự có rất nhiều người đàn ông, nói dễ nghe là tuổi tâm lý trưởng thành muộn, nói thẳng ra là EQ thấp.

Đáng sợ nhất là, EQ thấp, còn muốn tán tỉnh mấy bác.

04.

Ví dụ như có người đi hẹn hò, mang tôi đến phòng tập thể hình, cơ ngực vạm vỡ khiến cái áo ba lỗ bó sát người căng chặt, hoóc môn nam tính như bão táp, một bên chống đẩy, một bên khoe khoang nhìn tôi.

Tôi hiểu rồi, bản năng đàn ông mà, công được đều là như vậy.

*Mỗi khi tìm bạn đời, công được xoè lông, nhảy múa ve vãn công cái.

Có thể anh muốn tới phòng tập thể hình, thì trước đó, tốt xấu gì nói cho tôi một tiếng, để tôi đổi quần áo phù hợp được không.

Anh ta ngượng ngùng nói, “Thân ái, anh muốn cho em một niềm vui bất ngờ.”

Ồ, kinh hỉ ghê.

Tôi không thể làm gì khác hơn là mặc áo sơ mi trắng quần tây đen, đứng bên cạnh một đám đại lão gia đồ mồ hôi như mưa, nhìn người ta nâng tạ.

05.

Còn có người, thêm bạn WeChat đòi ảnh của tôi.

Kết thân muốn xin hình cũng đúng, tôi bèn gửi cho thằng cha này một tấm ảnh thường ngày, đặc biệt chọn một bức ảnh nửa người do bạn tôi chụp giùm ở quán cà phê, ánh sáng nhu hoà, góc độ thích hợp, là một bức hình vô cùng ăn ảnh.

Bình thường mà nói, dựa theo nguyên tắc trả lễ, thằng cha cũng phải gửi một tấm hình của mình mới đúng.

Nhưng mà tên này thì không.

Thanh Kiểm Dài Trong Tay: Không phải ảnh kiểu này, muốn ảnh chụp loại kia [/nhe răng] [/nhe răng] [/nhe răng]

Normcore: Khác nhau chỗ nào

Thanh Kiểm Dài Trong Tay: Muốn kiểu cởi quần áo ấy [/thẹn thùng]

Normcore: Không có.

Thanh Kiểm Dài Trong Tay: Thế bây giờ chụp đi, tôi muốn xem

Normcore: ...

Thanh Kiểm Dài Trong Tay: Nhanh mà, chụp xem chút coi, giá trị nhan sắc của cậu cao như vậy, vóc người tốt như thế, cởi ra khẳng định càng thêm xệch si nha

Thanh Kiểm Dài Trong Tay: Đừng thẹn thùng come on baby

~Thanh Kiểm Dài Trong Tay: Để tôi nhìn cậu một chút [/thẹn thùng]

Thanh Kiểm Dài Trong Tay: Có ở đây không, người đâu rồi

Đại ca, cái kiểu chọc ghẹo như thằng nam này của chú xứng đáng với thân phận gay của chính mình sao

Tôi tắt điện thoại, không để ý tới, bên kia thấy tôi không trả lời lại, rốt cuộc cũng yên tĩnh.

Đối phương hẳn phải biết ý tứ của tôi, cũng không cần làm cho quá khó coi, đợi đến ngày mai lặng lẽ xoá bạn tốt đi.

Kết quả qua đến nửa ngày, điện thoại di động lại đột nhiên rung lên một chút, tôi không hề phòng bị, cầm lên kiểm tra.

Thanh Kiểm Dài Trong Tay: Bảo bối, tôi đang nhìn ảnh của cưng để xóc lọ đây.

Tôi cầm nín kéo thằng cha này vào danh sách đen.

Đây là bệnh thần kinh từ đâu chui ra!

Bây giờ hệ thống bài võ của cơ lão đều sâu như vậy à!

Mi đi kết thân hay là đi gạ tình! Mi đi kết thân hay là đi gạ tình! Mi đi kết thân hay là đi gạ tình!

06.

Sau đó, tôi đưa ra một kháng nghị nghiêm trọng với mẹ mình.

Tôi biết gay là một quần thể ẩn, đồng ý đi kết thân chính là hiếm như lá mùa thu trên cây, khó tìm. Thế nhưng, chúng ta cũng có thể không lựa chọn được chứ Đây đều là những người nào Mọi người tùy duyên không tốt sao

Mẹ của tôi tiến hành suy ngẫm sâu sắc đối với hành vi của mình.

Sau đó, dùng tính mạng đa cấp đảm bảo với tôi, đối tượng hẹn hò tiếp theo thật sự rất tốt, tuyệt đối rất tốt.

Nhưng mà, thời điểm nhìn thấy phương thức liên lạc trên tờ giấy, trong lòng tôi bỗng nhiên lẫn tẩn một loại linh cảm không lành.

Vương Đức Toàn.

Đương nhiên là tôi không quen.

Thế nhưng cái tên này.

Đặt trong phim cung đình đời nhà Thanh chính là thái giám, đặt trong phim kháng chiến chống Nhật chính là pháo hôi, nhìn cái tên là thấy nhân vật không sống nổi hơn năm tập.

Hơn nữa mẹ ơi, mẹ xác nhận đối phương không phải mấy cụ sáu chục hay bảy chục tuổi đấy chứ

Không, không được, cứ qua loa lỗ mãng mà phỏng đoán, nhận định người khác như vậy là không tốt lắm, hay là tìm hiểu một chút, thế rồi tôi tìm tài khoản WeChat của đối phương.

... Hay là thôi đi, thật sự không sinh ra được tí hứng thú “Thêm vào danh bạ” nào.

Đối phương dùng tên thật của chính mình, ba chữ “Vương Đức Toàn” uy nghiêm đằng đằng, không nhiều thêm một chữ, cũng không ít đi một chữ, ảnh đại diện là hình người qua đường nền trắng viền đen.

Không sai, ngay cả ảnh đại diện, anh ta cũng không đăng.

Anh dùng một bức hình trắng cảnh có ghi tên địa danh làm ảnh đại diện cũng được mà!

Thật không phải tôi nông cạn, tôi chẳng qua cảm thấy, nếu như mọi người trước đó đã biết có sự khác nhau, tại sao nhất định còn muốn lãng phí tinh lực để “tán gẫu một chút” vậy

07.

Thế nhưng, coi như vì cho mẹ tôi một câu trả lời, tôi cũng gửi yêu cầu thêm bạn, đối phương cũng nhanh chóng chấp nhận.

Nhưng mà, đối mặt với cái ảnh đại diện trông hoắc kia, tôi bắt đầu rơi vào hốt hoảng giao tiếp.

Nói cái gì mới tốt đây

Nếu như đối phương dùng ảnh của bản thân, bạn đại khái có thể suy đoán tướng mạo, tuổi tác của người đó; nếu như đối phương dùng ảnh của Miku, bạn có thể đoán được đây là một trạch nam 2D; nếu như đối phương dùng ảnh của Casillas, bạn có thể tán gẫu với người đấy về bóng đá; còn nếu đối phương dùng ảnh động vật, đại khái trong nội tâm có chút tâm hồn văn nghệ...

Không có cái gì, bạn sẽ cảm thấy đối phương không phải là người sống sờ sờ.

Có điều, không để tôi khổ não quá lâu, đối phương đã nói trước.

Vương Đức Toàn: Chào ngài.

Chào ngài!!!

Tôi vô tình ngồi thẳng lưng lên.

Normcore: A... Chào ngài.

Làm sao bây giờ, làm sao trả lời lại Khách sáo như vậy, luôn cảm thấy có chút lúng túng, tuy rằng lúc ra ngoài dùng cơm, tôi cũng thường dùng kính ngữ, nhưng đó là đối nhân viên phục vụ, không phải với đối tượng hẹn hò nha...

Chờ chút, đúng rồi, đối phương có thể không biết là tôi, cho rằng đang bàn việc với đối tác thì sao.

Normcore: Anh biết tôi là ai sao

Vương Đức Toàn: Biết chứ, người khác giới thiệu cho chúng ta kết thân. Ngài tên là Đỗ Thanh đúng không

Normcore: Không sai, là tôi orz... Cái kia, tôi thấy chúng ta không cần dùng kính ngữ, ngài quá khách khí rồi.

Đậu mậ, tôi cũng bắt đầu “Ngài” rồi!

Vương Đức Toàn: Được.

08.

Sau đó, cần nói gì đây...

Bầu không khí lần thứ hai rơi vào giằng co.

Trong lúc tôi nghĩ nát óc tìm đề tài để nói, trạng thái trò chuyện không ngừng hiện lên “đang nhập”, tốt quá rồi, xem ra đối phương cũng đang chủ động tìm đề tài, vậy tôi sẽ chờ đi.

Có điều, cái đề tài tựa hồ rất khó nghĩ, đợi tới năm phút đồng hồ, tiếng nhắc nhở của WeChat mới rớt cuộc vang lên.

Vương Đức Toàn: Xin hỏi, orz là viết tắt của cái gì

09.

Không phải đề tài như thế chú hai!

Normcore: Nói như thế nào bây giờ, đây không phải là viết tắt, mà là một cái biểu cảm, giống như tiểu nhân quỳ trên mặt đất ấy...

Vương Đức Toàn: Tiểu nhân

Normcore: Anh xem, o là đầu của nó, r và z là cánh tay với chân... Có thể nhìn ra được chứ

Vương Đức Toàn: Thấy rõ.

Normcore: Ừm, vậy thì tốt.

Vương Đức Toàn: Thế nhưng tại sao nó lại phải quỳ

Xin hỏi: Mấy bác bình thường làm sao tán gẫu cùng ông nội của mình Đang online chờ, rất cấp bách.

Normcore: Thôi, kỳ thật anh không cần để ý tới cái biểu cảm kia, tôi dùng nó để biểu đạt ý tứ không có gì mà thôi.

Vương Đức Toàn: “orz là viết tắt cho sự thất vọng nên quỳ gối, bắt nguồn từ chữ tượng hình trên mạng Internet Nhật Bản (hoặc biểu cảm tâm trạng), nguyên gốc phổ biến trên Internet là ‘|_|’, hình dạng giống như một người bị việc gì đó đánh gục nên quỳ trên đất, dùng để hình dung bị chuyện gì đấy đánh bại, hoặc rất phiền muộn, biểu thị tâm trạng thất vọng hoặc ủ rũ.” —— Bách khoa Baidu.

Vương Đức Toàn: Thì ra là như vậy.

Normcore: ...

Vương Đức Toàn: Xin lỗi, tôi rất vô vị đúng không.

Tôi vốn cảm thấy người này chán chết, câu thông thật lao lực, kết quả đối phương vừa nói như thế, tôi ngược lại cảm thấy mình thật không tử tế chút nào.

Normcore: Không đâu! Mỗi người đều có cách tán gẫu của riêng mình, khi tôi đánh chữ với bạn bè thì thường thích kèm theo biểu cảm, cũng có người không thích, chơi vui thôi, không sao cả.

Nói xong, tôi gửi cho anh ta mấy cái biểu cảm tỏ Tuzki kinh điển, nhất định là người xem đều có thể hiểu.

Đối phương giống như được giác ngộ, có qua có lại mới toại lòng nhau, anh ta cũng gửi cho tôi một cái biểu cảm.

Một bà thím tao nhã, tóc búi cao, cổ áo dựng thẳng đến gò má, trong tay cầm một ly rượu, bên cạnh lấp loé vài chữ lớn ——

“Vì tình hữu nghị của chúng ta, cùng ly.”

10.

Tôi cảm giác có thể lý giải được, vì sao mẹ tôi lại cảm thấy đối tượng hẹn hò này phi thường tốt.

Bởi vì đây cũng là cái biểu cảm mà bà thích dùng nhất

2. Chương 2: Chương 11-19

11.

Tôi bỗng nhiên hiểu rõ nên cùng đối phương trò chuyện như thế nào.

Cùng người lớn tuổi tán gẫu, dùng hệ thống bài võ của người lớn tuổi không phải tốt sao

Normcore: Ha ha. [/mỉm cười]

Vương Đức Toàn: Ha ha. [/mỉm cười]

Quả nhiên, với đối tượng hẹn hò không có ảnh đại diện này, toàn bộ lý giải của “Ha ha” cùng “Mỉm cười” đều là ý trên mặt chữ, không có get được điểm gì kỳ quái.

Sau đó, chúng tôi phi thường thông thuận mà hàn huyên, lúc không biết nói cái gì thì gõ “Ha ha”.

Quả thật, không thể nào vui vẻ hơn.

Đến cuối cùng, anh ta chính thức trang trọng mời tôi gặp mặt.

Vương Đức Toàn: Tuy rằng đưa ra lời mời này có chút mạo muội, thế nhưng không biết cậu có thể dành chút thời gian hay không Tôi muốn mời cậu dùng một bữa cơm.

Normcore: Có thể chứ, công việc của tôi khá tự do, thời gian và địa điểm anh cứ quyết định.

Vương Đức Toàn: Xin cảm ơn. Như vậy thì để tôi tra lịch trình đã sắp xếp một chút, nhanh chóng cho cậu một câu trả lời chắc chắn.

Tôi vứt điện thoại di động, cười lăn cười bò trên giường.

Tôi thoải mái đáp ứng anh ta, là bởi vì trong khi trò chuyện, mặc dù còn có hơi lúng túng, thế nhưng lúc sau tôi lại cảm thấy có chút đáng yêu, đối phương thật sự rất thú vị, tôi cũng muốn gặp thử, xem bộ dạng của ông chú nghiêm túc như đang sống ở thế kỷ trước này ra làm sao.

Mà nói nhanh chóng quả nhiên rất nhanh chóng, sau khi tôi đi rửa quả táo quay lại, đối phương đã nhắn cho tôi giờ giấc chính xác.

Vương Đức Toàn: Xin hỏi có ở đây không Nếu như cậu thuận tiện, thì sáu giờ, nhà hàng Càn Cư phía đông phố đi bộ ở trung tâm thành phố, có được không

Normcore: ... Không thành vấn đề!

Khi đối phương báo thời gian và địa điểm, tôi sợ đến mức trượt tay rơi luôn quả táo. Nhà hàng lớn Càn Cư kia chính là nơi mà dân thường tóc húi cua như chúng ta đi ngang, chỉ nhìn qua bên trong, một miếng trắng miệng rõ nhất cũng phải hơn ba con số, ngoại trừ đi dự đám cưới hoặc tiệc tùng của nhà ai, trên căn bản là không có cơ hội vào đó mấy lần.

Lúc này, tôi mới nhận ra rằng, tôi có lẽ đã cùng một tên nhà giàu “Ha ha” cả một buổi trưa.

Đậu mại, vậy tôi càng phải đi! Cọ một bữa cơm cũng đáng!

Ngày hôm sau, tôi mặc một bộ âu phục nhàn nhã, xuất hiện sớm hơn nửa tiếng trước cửa nhà hàng Càn Cư.

Thật ra, trước khi lên đường, tôi đã do dự rất lâu, cảm thấy như vậy có phải hơi cường điệu quá, thế nhưng ngẫm lại tính cách của đối phương, dù sao trang trọng một chút vẫn khá ổn thoả.

Đến sớm như thế, cũng không phải vì cái gì khác, chỉ là thói quen cá nhân của tôi thôi. Bình thường khi công tác, chúng tôi làm biên tập phải hẹn thời gian cẩn thận với tác giả, chung quy không thể tới trễ để người ta chờ, phải sớm xuất phát, bù trừ tính toán khoảng thời gian có khả năng bị kẹt xe trên đường.

Sáng nay, tôi đã cùng Vương Đức Toàn xác nhận qua, anh ta nói người ở đây không nhiều, không cần hẹn sẵn, vì vậy tôi bèn vào trước. Nhân viên phục vụ đưa tôi đến một bàn hai người trong một căn phòng trang nhã, quả thật tình thơ ý hoạ, khúc kính tinh mịch, hòn non bộ nước chảy làm tấm bình phong thiên nhiên, vừa bí mật nhưng lại không hoàn toàn che chắn tầm mắt.

Xem thời gian còn sớm, tôi cũng không vội vã gọi điện thoại hỏi đối phương, chỉ yên tĩnh ngồi tại chỗ, quan sát bốn phía, suy đoán xem những người đến đây có thân phận gì, rồi nào bỏ tình yêu tình cừu cho bọn họ.

Rất nhanh, tôi liền chú ý đến chiếc bàn ở ngoài bên tay phải, có một anh chàng đẹp trai, khí chất đoan chính đang ngồi một mình, có lẽ cũng đang chờ người. Ồ, “anh đẹp trai” này, trên thực tế không phải là kiểu tiểu thịt tươi cầm nhon mà thẩm mỹ của quần chúng ưa thích, chắc cũng khoảng hơn ba mươi tuổi, khuôn mặt cương nghị, mang theo cảm giác uy nghiêm mạnh mẽ, ăn mặc cũng cổ điển, áo kiểu Trung Quốc truyền thống, cùng bức bình phong và đa bảo các* không xa ở phía sau bổ sung cho nhau. Hơn nữa, trông có vẻ gia giáo rất tốt, không quay tới quay lui, cũng không chơi điện thoại di động, nghiêng đầu nhìn thác nước nhân tạo chảy róc rách, hoàn toàn hững hờ.

*Đa bảo các ()

30120

A, người đàn ông như một làn gió nhẹ này, khiến người ta trong nháy mắt có thể bỏ não hơn hai trăm ngàn chữ.

Sau đó, trong khoảng hơn hai mươi phút, tôi đã não động năm lần, phân thành hai cái HE, hai cái BE, cùng một cái kết mở.

Có thể anh vĩnh viễn không biết, đã từng có một ngày như vậy, anh ngồi bên bàn ngắm phong cảnh, nhưng lại có một người ở đằng sau tất cả ngắm nhìn anh... Nói mới nhớ, đối tượng hẹn hò của tôi cũng nên đến nơi rồi chứ.

Tôi kéo tâm tư về ông chú ngày hôm nay muốn gặp, suy nghĩ một chút, sợ người ta đang lái xe, cũng không gọi điện thoại, chỉ gửi một tin nhắn, nói cho anh ta biết tôi đã đến trước rồi, ngồi ở vị trí nào.

Sau đó lại tiếp tục ngẩn đầu, nhìn chăm chú anh đẹp trai, tiếp tục não động lần thứ sáu.

Không ngờ tới lần này, anh đẹp trai lại nhúc nhích, lấy ra điện thoại từ đâu đó, cúi đầu nhìn một chút, sau đó nhìn trái nhìn phải.

Tôi trơ mắt nhìn anh ấy đứng lên, do dự một lúc, rồi đi thẳng tới trước mặt tôi, khách khí hỏi: “Xin hỏi Cậu là Đỗ Thanh sao Tôi là Vương Đức Toàn.”

13.

Tôi nhìn Vương Đức Toàn ôn văn nhô nhả, phong độ nhẹ nhàng kéo ghế ngồi xuống, giống như đang nhìn một cuốn tiểu thuyết võ hiệp hoặc tu chân, huyết vũ tinh phong, yêu hận tình cừ, nhân vật chính phong thái hiên ngang, đại nghĩa lâm liệt, rút kiếm ra, tiêu sái giương kiếm, tự giới thiệu: “Tại hạ là Tăng A Ngưu*.”

*Là Trương Vô Kỵ, nhân vật nam chính trong tiểu thuyết Ý Thiên Đồ Long Ký của Kim Dung.

Tôi cảm thấy cả người bị kẹt.

Má, đây là người nào đặt thiết lập tính cách thế! Có thể nấu luyện lại hay không!

Vương Đức Toàn đối với việc tôi nắm cổ tay than thở không hề hay biết, phát tay, gọi nữ nhân viên phục vụ.

“Cậu thích ăn khẩu vị nào Cứ tùy tiện chọn, tôi không ăn kiêng.” Vương Đức Toàn nhận thực đơn từ trong tay phục vụ, mở ra, rồi rất quý ông đưa tới trước mặt tôi.

Tôi cúi đầu nhìn thực đơn, liền ngẩng đầu một chút nhìn anh ấy, lại nhìn thực đơn, rồi lại nhìn anh.

Anh ấy cũng nhìn về phía tôi, tuy rằng nghiêm túc thận trọng, nhưng thái độ cùng lễ nghi không thể xoi mói, ánh mắt thâm thúy như đại dương.

Trong lòng tôi bỗng nhiên cảm thấy bản thân thật nông cạn, thật trẻ con, tại sao có thể đánh giá một con người bằng cái tên được.

Có bề ngoài không là đủ rồi!

Vương Đức Toàn phong thần tuấn lãng, dáng vẻ bất phàm, tướng mạo tràn đầy hương vị nam nhân, quả thật 360 độ không góc chết.

Trong lòng tôi như bị vuốt mèo cào không ngừng, rục rã rục rịch, cơ hồ không kiềm chế nổi.

—— thật muốn đoạt lấy di động, chụp cho ảnh một tấm, chỉnh sáng chỉnh màu các kiểu, rồi cho ảnh đăng lên WeChat làm hình đại diện.

14.

Mấy bác không hiểu nỗi đau đớn của chứng cường bách đầu.

15.

Đồ ăn được bưng lên rất nhanh, chúng tôi dùng bữa, vừa bắt đầu tán gẫu.

Ngày hôm qua luôn luôn khách sáo và ha ha, cũng không nói chuyện nhiều lắm về tình huống cá nhân của người ta, cho tới bây giờ tôi mới biết Vương Đức Toàn là một bác sĩ đông y. Tôi hỏi Vương Đức Toàn làm việc ở đâu, anh ấy nói là ở nhà thuốc Hạc Tùng Đường.

Vậy thì chẳng trách. Tôi biết chỗ đó, không chỉ là phòng khám bệnh đông y, mà thỉnh thoảng còn mở một ít buổi tọa đàm, chương trình học và các hoạt động phổ cập, mở rộng đông y cùng văn hoá truyền thống. Tôi đã từng mang mẹ tôi đến đây khám cao huyết áp, trình độ của bác sĩ quả thật không sai, nhưng phí xem bệnh lại hơi cao, một lần khám bác sĩ phổ thông là 50, chuyên gia là 200, được phí và mấy thứ linh tinh khác.

Nói thật, đối phương có thu nhập cao như vậy, có thể thường xuyên đi nhà hàng xa hoa, tôi cũng rất báỉ phục. Dù sao, tôi cũng không đồng ý dùng từ “nghèo khó” làm mỹ đức, áp đặt nó cho bác sĩ.

Vương Đức Toàn giống như một thầy thuốc gạo cội điển hình, có bài có bản, dằng hoàng trịnh trọng, hỏi một câu, đáp một câu. Nếu như tôi không chủ động nói chuyện của chính mình, anh sẽ yên tĩnh ăn cơm, tuyệt đối không nói nhiều.

Thành thật mà nói, tuy rằng rõ ràng tính cách của đối phương đại khái là như thế, nhưng một người độc thoại thật sự quá nhàm chán, khi dùng bữa được một nửa, tôi không nhịn được toát lên một chút ý nghĩ xấu xa. Tôi đột nhiên xoay ngang cổ tay trước mặt anh, nói: “Đúng rồi, anh không phải là thầy thuốc sao Vậy anh bắt mạch giúp tôi thử, nhìn xem có bệnh xấu gì hay không.”

Tôi biết hành vi này đặc biệt ngứa đòn, giống như mỗi lần có người vừa quen biết, nghe nói tôi là chủ biên tạp chí, liền mở miệng bảo “Vừa vặn tôi cũng rất thích viết này viết nọ, nhờ anh nhận xét một chút”, đây là hành động chọc người ta chán ghét, nhưng tôi chỉ muốn nhìn thử, xem biểu tình nứt ra của đối tượng hện hò này là bộ dạng gì.

Kết quả, đối phương đặt đĩa xuống, bắt đầu cởi khuy cài cổ tay áo sơ mi của tôi.

Tôi ngược lại sợ hết hồn, vội vã rút tay về: “Anh làm gì!”

Vương Đức Toàn cũng sững sờ, không rõ vì sao, nói: “Cậu không phải nhờ tôi bắt mạch giữm cậu sao Cái này phải cởi khuy cài, tháo đồng hồ đeo tay.”

Mặt của tôi nóng lên, thậm chí hận chính mình lại đùa giỡn người đảng hoàng, ngượng ngùng nói: “Không, không phải, tôi chỉ đùa với anh thôi. Các anh gặp tình huống như thế, chẳng phải nên cảm thấy chán ghét sao ”

Anh rộng lượng cười cười: “Không có gì, người khác yêu cầu, tôi không ngại những chuyện nhỏ này. Để tôi bắt mạch cho cậu, có điều trong trường hợp này, cậu mới vừa dùng cơm, mạch đập có biến hoá, sẽ không được chính xác lắm. Nếu muốn chẩn bệnh thật sự, cậu cứ hẹn riêng với tôi, không cần thông qua Hạc Tùng Đường, thu phí rất đắt.”

Nói xong, anh ấy thật sự lấy từ trong túi ra một cái đệm cổ tay nửa mới nửa cũ, đặt nó lên bàn.

Tôi nhìn xung quanh, rốt cuộc vẫn nhỏ giọng nói câu “Cảm ơn”, rồi kéo tay áo sơ mi lên, tháo đồng hồ, để tay lên, ngón tay ấm áp khô ráo của đối phương đặt trên cổ tay của tôi.

Cái gì nhỉ, sẽ có người mang theo đệm cổ tay đi kết thân sao (‘ /// _ /// ‘)

16.

Kết quả bắt mạch không có bệnh tật gì lớn, Vương Đức Toàn nói tôi có chút chứng khí hư*, hỏi tôi có phải thường xuyên thức đêm, có lúc tay chân sẽ cảm thấy nặng nề, dễ dàng bị cảm mạo, còn bị viêm mũi dị ứng, miêu tả liên tiếp mấy cái, tất cả đều rất chính xác. Tôi nghe mấy lời đề nghị của anh, sẵn tiện học hỏi một ít tri thức về mạch tượng, nửa bữa cơm còn lại cứ như vậy mà kết thúc.

*Chứng khí hư: chỉ công năng Tạng Phủ trong cơ thể bị giảm sút, nguyên khí bất túc dẫn đến xuất hiện những chứng trạng hư yếu toàn thân.

Cuối cùng, Vương Đức Toàn vỗ vai tôi rồi nói: “Người trẻ tuổi rất tốt, đông y là một môn học vấn bác đại tinh thâm, chấp nhận tìm hiểu thêm một ít đều rất tốt, không chỉ có ích cho cuộc sống khoẻ mạnh của chính mình, đồng thời cũng phát triển và truyền thừa văn hoá Trung Hoa truyền thống của chúng ta.”

Tôi cảm thấy kính nể sâu sắc, liên tục nói phải.

Anh còn nói: “Cậu không nên ỷ vào thân thể hiện tại còn đang khoẻ mạnh mà hao tổn nó, qua ba mươi tuổi, cơ thể sẽ muốn xuống dốc. Tôi vừa mới dặn cậu, chủ yếu là một ít phương thức sống và điều chỉnh một số thói quen. Nếu như cậu muốn tiến hành điều trị chuyên môn, có thể tìm tôi để châm cứu.”

Tôi nói nhất định nhất định, sau đó nói một tràng cảm ơn.

Thật là một bữa cơm có thu hoạch lớn, tuy rằng luôn cảm thấy không đúng chỗ nào, hình như quên mất cái gì rồi.

Thôi kệ, trước tiên phải nhớ kỹ, sinh mạch ả* anh vừa đề cử cần ba vị thuốc nào

À, nhân sâm, mạch môn, ngũ vị tử.

Ngày mai tôi sẽ đi mua.

*Sinh mạch ả: Một phương thuốc trị nhiệt làm tổn thương nguyên khí, cơ thể và tay chân bứt rứt, nói sáng, miệng khô, khát, mồ hôi ra nhiều không cầm.

17.

Từ trước đến giờ, tôi không phải là một người thích chiếm tiện nghi của người khác, vừa được người ta bắt mạch cho lại còn được chỉ bảo một chút dưỡng sinh, chỗ nào có thể mặt dày ăn cơm khách, thời điểm muốn tính tiền, tôi muốn giành thanh toán tiền cơm, hoặc chí ít phải AA.

*AA: chia đôi hoá đơn, viết tắt cho chữ Algebraic Average.

Kết quả, nhân viên phục vụ vừa tới đây, Vương Đức Toàn đã lấy ra thẻ hội viên, trực tiếp ký tên lên hoá đơn, đem ý định của tôi tiêu diệt chớp nhoáng.

Tuy rằng chỉ có hai người chúng tôi dùng bữa, nhưng Vương Đức Toàn cũng không keo kiệt, chủ động chọn rất nhiều món ăn, chi phí cho bữa cơm này có thể tốn hơn phân nửa tiền lương một tháng của tôi.

Quả nhiên là tư sản.

Một buổi tối này, chỉ có một mình tôi ha ha ăn vì không muốn lãng phí thức ăn, Vương Đức Toàn thì đặc biệt ăn rất tiết chế, mỗi món chỉ gấp mấy đũa, tuyệt đối không tham ăn. Cuối cùng một bàn đầy đồ ăn đương nhiên là ăn không hết.

Tôi có chút đau lòng nói: “Biết thế không nên chọn nhiều món như vậy.”

Vương Đức Toàn cười cười, không phản đối.

Tôi ngưng ngưng nói: “Để cho anh thật tốn kém.”

Vương Đức Toàn khi ký hoá đơn cũng không chớp mắt.

Dáng vẻ tiêu sái kia, còn có phong cách của bá đạo tổng tài tiêu tiền như rác.

Có lẽ là sự khác biệt giữa người có tiền và chúng ta.

Anh ấy tính tiền xong, nói với nhân viên phục vụ như xe chạy quen đường: “Làm phiền lấy mấy hộp đồ ăn đến, đóng gói giữm.”

18.

Vương Đức Toàn cầm theo hộp đồ ăn, hỏi tôi làm sao tới đây, tôi nói tôi bắt taxi. Anh nhân tiện nói, “Vây để tôi đưa cậu về nhà.”

Vì thế, tôi đứng trước cửa nhà hàng, chờ anh ấy đi bãi đậu xe lấy xe.

Nói thật, trong lòng tôi hoàn toàn tò mò, không biết người như anh, sẽ lái một chiếc như thế nào

BMW Đối phương dùng bữa xong còn gói đồ ăn, tựa hồ không giống như một người thích huênh hoang.

BYD Đối phương là hội viên của một nhà hàng sang trọng, có thể lại quá low hay không.

*BYD: Hãng sản xuất ô tô của Trung Quốc.

Sau năm phút, Vương Đức Toàn lái một chiếc xe điện, xuất hiện ở trước mặt tôi, chính là loại xe mà ông bác ở lầu dưới nhà tôi thường hay dùng để đưa đón thẳng cháu mỗi ngày.

*Xe điện ()

56186b755a6a5

Anh hạ cửa xe xuống, nói với tôi: “Lên xe đi.”

Vừa tán gẫu, Vương Đức Toàn nói mấy lần kết thân trước của anh đều không bệnh tật gì mà kết thúc, tôi giống như hiểu được điều gì đó.

Đại khái đến một bước này, sau đó cũng sẽ không có sau đó.

19.

Tôi ngồi bên cạnh ghế lái, tán gẫu câu được câu không cùng Vương Đức Toàn.

Tuy rằng hai chúng tôi lớn lên cũng không thấp, nhưng không cần phải chen chúc như trong tưởng tượng, bố trí trong xe khiến người khác rất thoải mái.

Kỳ thật, tôi không tin đối phương thật sự không mua nổi xe tốt, chắc là chú trọng tiết kiệm năng lượng, dù sao bây giờ hiệu ứng nhà kính, khói bụi nghiêm trọng như thế.

Nhưng cũng hoàn toàn có thể mua một chiếc xe lớn hơn một chút, có gì lại mua loại xe thay thế việc đi bộ dành cho người già này

Hay là bởi vì phí thu của bãi đậu xe quá cao Dù sao ở chỗ này của tụi tôi, phí đậu xe tại một quảng trường hơi sầm uất có thể đến mấy chục, có rất nhiều người mua được ô tô nhưng đậu không nổi, nên đơn giản không chạy. Ngược lại, loại xe điện nhỏ gia dụng này có thể gửi ở những trạm xe đạp hoặc nơi giữ xe, không có phiền não về phí đậu xe đắt đỏ.

Thậm chí, tôi còn có chút suy nghĩ mưu mô, chẳng lẽ là vì thăm dò đối tượng hẹn hò có phải nhắm đến tiền của anh ấy hay không

Vương Đức Toàn căn cứ theo chỉ dẫn, đưa tôi đến dưới lầu của tiểu khu, lễ độ nói: “Không còn sớm nữa, cậu mau lên đi, rất cảm ơn ngày hôm nay đã bớt chút thời gian dùng bữa cùng tôi.”

Tôi nhìn thấy bãi đất trống dưới lầu có đỗ chiếc xe điện của người khác, giống y như chiếc xe này, rất cuộc không nhận được mà hỏi anh.

Anh ấy cũng không hề không vui, giải thích: “Trong nhà cũng có vài chiếc xe khác, thế nhưng có những lúc tôi phải đi ra ngoài khám bệnh, tìm chỗ đậu xe thật sự quá phiền phức, lại mất thời gian. Có mấy lần người thân bệnh nhân gấp gáp hối thúc quá, tôi đành phải đậu xe trái quy định, còn bị dán giấy phạt. Cho nên xe điện vẫn thuận tiện hơn, lái quen tay nên trái lại cũng không muốn đổi.”

Tôi hơi kinh ngạc: “Các anh còn được yêu cầu đi khám bệnh Vậy thì cũng quá mệt mỏi rồi ”

Anh nói, “Phòng khám đương nhiên không muốn yêu cầu, tôi cũng không thường đi ra ngoài. Thế nhưng, nếu như bệnh tình của người bệnh quá nặng, hoặc là trẻ em quá nhỏ, hay là hơn nửa đêm đột nhiên lại phát bệnh trầm trọng, cậu còn gây khó khăn cho bọn họ làm gì, không bằng tự mình đi một chuyến.”

Tôi nghe xong, nhất thời á khẩu, không trả lời được.

Một lát sau, tôi mới hỏi: “Sau này chúng ta còn có thể liên lạc chứ ”

Vương Đức Toàn nở nụ cười: “Tôi tôn trọng ý định của cậu.”

3. Chương 3: Chương 20-24

Vừa ngủ dậy, WeChat nhắc nhở có tin nhắn Vương Đức Toàn gửi tới như thường lệ.

Tôi nhấp một cái, mở tin nhắn ra, trời xanh, hoa hướng dương, một đứa bé vẫy tay, trên đầu lơ lửng chữ bảy màu “Chào buổi sáng, một ngày tốt lành, bắt đầu bằng lời chào của tôi nhé.”

Sáng sớm sáu giờ rưỡi gửi tới.

Người này rất cuộc mỗi ngày rời giường lúc mấy giờ thế.

Bất kể là với giờ giấc nghỉ ngơi làm việc như người già hoặc với mấy cái biểu cảm lão trung niên của anh ấy, tôi đều hoàn toàn miễn dịch, tiện tay trả lời một cái biểu cảm chào buổi sáng.

Vương Đức Toàn: Ha ha [/mỉm cười]

Normcore: Ha ha. [/mỉm cười]

Ừ thì, còn bao gồm cả “Ha ha” mặt ngọt vui vẻ.

Sau bữa cơm ngày hôm đó, tạp chí của tụi tôi đến kỳ xuất bản mỗi tháng một lần, năm, sáu ngày tăng ca liên tiếp, tôi cùng Vương Đức Toàn không có gặp lại nhau, thế nhưng mỗi ngày đều nhắn tin trò chuyện trên WeChat.

Cũng không phải tán gẫu không ngừng, dù sao tất cả mọi người đều bận rộn công việc. Chỉ là có đề tài thì nói nhiều hơn một ít, không đề tài thì giống như trên, không nặng không nhẹ hàn huyên hai, ba câu.

Nói chính xác thì, đề tài là do tôi chủ yếu tìm, Vương Đức Toàn sẽ kiên nhẫn trả lời lại, chưa bao giờ chủ động đề cập đến cái gì. Điều này khiến tôi cảm thấy rất thất bại, trong lòng nghi ngờ đối phương có phải không muốn để ý đến tôi hay không, chỉ là vướng mặt mũi nên không thể không qua loa. Có thể mấy bác muốn nói anh ấy không có ý này, anh luôn kiên trì gửi tin nhắn hỏi thăm, trời sáng là đúng giờ như quét thẻ chấm công.

Chỉ khi nói tới vấn đề chuyên nghiệp, người này mới có thể nói nhiều, thậm chí còn ân cần chỉ bảo. Ví dụ như ngày hôm nay bụi mù nặng, mẹ tôi có gửi cho tôi mấy phương thuốc chống bụi lọc phổi, tôi hỏi anh ấy có đáng tin hay không, vốn tưởng chỉ nghe được “Đúng” hoặc “Không”, kết quả Vương Đức Toàn từ trước đến nay toàn chậm rì rì gõ chữ, lại lần đầu dùng giọng nói thao thao bất tuyệt trả lời.

“Phương thuốc này có tác dụng nhuận phổi, thế nhưng không thật sự chống bụi. Được tính của bói mẫu hàm với quả lê và cây la hán đều thiên về hàn tính, có thể làm cho dương khí hư suy nên cần phải dùng cẩn thận. Vả lại, bụi mù không rõ ràng là hàn tà hay nhiệt tà, cũng không thể nhìn thể chất của người, mà dùng được vật hàn tính để điều trị, như vậy không được.”

“Nếu như nhất định muốn dùng, có thể chọn lựa phương thuốc bổ tỳ bổ phổi, bổ sung thêm thổ sinh kim, tăng cường phổi khí, chống đỡ ngoại tà. Hoặc là dùng một ít bài thuốc thông phổi, có thể bài xuất ngoại tà. Thế nhưng nói cho cùng, nhất định phải tùy theo từng người, điều trị riêng biệt, không để tôi xem bệnh nên tôi không thể trả lời cụ thể...”

Khi đó, tôi đang cãi cọ với một tác giả để thúc bản thảo, không trả lời lại ngay lập tức. Sau đó xong việc, bật giao diện trò chuyện lên, phát hiện anh ấy vẫn còn đang ngoan cường truy hỏi: “Có nghe hay không ”

Âm thanh trầm sâu, giọng điệu cường thế, khiến cho tôi thiếu chút nữa tưởng rằng ngày hôm nay, anh cầm nhầm kịch bản bá đạo tổng tài sát vách.

Đang tính làm sao trả lời, trên màn hình đột nhiên xuất hiện một ông Phật Di Lặc bụng bự tai to, kim quang bắn ra bốn phía, cực kỳ long lánh, nở nụ cười đáng yêu hỏi, “Nghe thấy hông ”

21.

Tôi nghĩa chính ngôn từ mà chỉ ra rằng, như thế là bất kính đối với tôn giáo tín ngưỡng của người khác, anh ấy mới bảo đảm sẽ không tiếp tục sử dụng cái biểu cảm này.

22.

Sau khi quyết định đưa tạp chí đến nhà in xong xuôi, đồng thời chọn đề tài mới với ban biên tập, rốt cuộc tôi mới có thể thở phào một hơi, vì vậy sẵn tiện mời Vương Đức Toàn đi ăn đồ biển.

Lần thứ hai nhìn thấy, anh ấy vẫn mặc chiếc áo vạt* đặc trưng, tôi bỗng dưng sinh ra cảm giác như nhìn thấy một người bạn chí cốt, rõ ràng chỉ mới quen biết không bao lâu, trên thực tế cũng chỉ mới gặp mặt lần thứ hai mà thôi.

*tb11j-gkxxxxxbxxxxxxxxxxxx_0-item_pic_310x310

Tôi cười, trêu chọc: “Đây là quần áo hện hò chuyên dụng của anh nhỉ, luôn không đổi à ”

Anh ấy cúi đầu nhìn một chút, trả lời lại: “Tôi có đổi đấy. Có điều quần áo của tôi chỉ toàn kiểu này, về ngoài không khác nhau lắm, cho nên cậu không thấy được.”

Bởi vì Vương Đức Toàn có thói quen ăn ít vào buổi tối, cho nên tôi bèn quyết định dùng bữa vào buổi trưa, sau khi ăn xong còn có nguyên một buổi chiều để tiêu thực.

Đi ra khỏi hiệu ăn, tôi hỏi anh: “Vậy tiếp theo anh muốn làm gì ”

Vương Đức Toàn ngậy thơ ngây ngác nhìn tôi.

Vậy tôi liền quyết định, dẫn anh ấy đến rạp chiếu phim ở tầng cao nhất xem phim.

Đến nơi bán vé, chỉ vào một loạt các áp phích quảng cáo, tôi lại hỏi anh: “Anh muốn xem phim nào ”

Vương Đức Toàn vẫn ngây thơ ngây ngác như cũ mà nhìn tôi.

Tôi gõ nhịp, mua hai vé xem phim Đạo Mộ Bút Ký.

Sau đó, tôi một bên thuận miệng hỏi anh ấy có khát không, một bên dự định đi mua coca và bắp rang.

Vương Đức Toàn yên lặng móc từ trong túi xách ra một bình giữ nhiệt cỡ lớn, sẵn sốc nói: “Uống không Tôi đặc biệt mang theo, đủ cho hai người.”

... Trong rạp chiếu phim tối hù, tôi vừa uống chè đậu xanh, vừa nhai xong một thùng bắp rang bơ.

Kỳ thật đối với bộ phim, bản thân tôi không có cảm tưởng gì, cũng không phải fan của nguyên tác, chỉ là theo phong trào, bạn bè xem cái gì thì tôi coi cái đấy. Thế nhưng sau khi xem xong, tôi thật sự cảm thấy hối hận sâu sắc, bởi vì Vương Đức Toàn giáo dục tôi cả nửa tiếng, pháp luật nước ta quy định rõ ràng, dưới đất đai thuộc lãnh thổ của nước Cộng hoà Nhân dân Trung Hoa cùng bên trong lãnh hải, tất cả di sản được để lại không được tự tiện khai quật, trộm cắp những di chỉ văn hoá và mộ cổ có giá trị nghệ thuật, khoa học, lịch sử, phạt tù từ ba năm trở lên đến mười năm trở xuống, đã vậy anh còn muốn tôi bảo đảm tuyệt đối không được học theo những nhân vật trong phim, giữ mình trong sạch, từ chối trộm mộ, tránh xa tất cả hành vi phạm tội trái pháp luật.

Tâm tính thiện lương thiệt mệt.

Tôi làm sao lại không mua vé coi Rock Dog chứ.

*Rock Dog (): Một bộ phim hoạt hình của Trung Quốc kể về Bodi, một chú chó Tây Tạng khổng lồ bị ám ảnh với một rocker mèo tên là Angus. Bodi phải chứng minh cho cha mình rằng con đường trở thành một rocker chuyên nghiệp hoàn toàn xứng đáng với cuộc đời của một chú chó.

image

23.

Sau đó, chúng tôi liên tục hẹn hò thêm mấy lần, cũng không có gì mới mẻ, chỉ là đi ăn, ăn, và ăn. Đương nhiên, tôi muốn làm gì, Vương Đức Toàn cũng sẽ đi theo tôi, nhưng mà bản thân anh ấy căn bản không hề có tế bào lãng mạn, nề nếp như hoàn thành nhiệm vụ, có những lúc tôi thấy khối mang theo anh cũng được.

Nhưng ở cái tuổi này của tôi, đã sớm không còn là thằng nhóc vắt mũi chưa sạch, yêu cầu không phải lãng mạn mà là chân thật. Nhắc tới điểm này, tôi càng tiếp xúc cùng Vương Đức Toàn, càng cảm thấy anh ấy là một người có nhân phẩm đáng tin cậy.

Ví dụ như có lần chúng tôi đứng ở giữa ga tàu điện ngầm, nhìn thấy một cô gái trẻ sử dụng sức lực như bú sữa mẹ, mang theo một cái va ly du lịch to cỡ 26 tấc, từng bước dịch nó lên từng bậc thang. Vương Đức Toàn không nói hai lời, trực tiếp nhắc một bên vali, phụ cô gái ấy nâng lên. Còn có một lần ở công viên, gặp phải một ông bố thô bạo rầy la đứa con đang khóc rống không ngừng, người qua đường thì nhao nhao liếc mắt nhìn, chỉ có anh ấy tiến lên khuyên can, phát hiện đứa bé bị say nắng, còn đưa cho bọn họ một bình nước hoặc hương chính khí*.

*Hoặc hương chính khí: Gồm thương truật, trần bì, hậu phác, bạch chỉ, phục linh, đại phúc bì, bán hạ, cao cam thảo... Có tác dụng giải cảm.

—— đừng hỏi tôi, tôi cũng không biết cái túi xách không rời người của anh rốt cuộc có chứa bao nhiêu thứ.

Người như thế, đặt ở xã hội hiện đại, có thể sẽ bị rất nhiều người cười nhạo, nhưng tôi lại cảm thấy, đáng vẻ của anh khi quần chuyện không đâu rất có mị lực.

Cũng không có gì lằng nhằng, chúng tôi vốn là đi kết thân, từ lúc bắt đầu chính là tìm hiểu nhau. Hiện tại, tôi muốn bắt lấy suy nghĩ của người đàn ông này.

Đương nhiên, không phải nói bây giờ tôi yêu anh ấy sâu như biển, quyết chí không thể thay đổi, vậy thì không khỏi quá giả tạo. Chỉ là tôi rất thích anh, nguyện ý hiểu rõ anh, nguyện ý đi vào vòng tròn của nhau, nguyện ý cố gắng chung sống cùng nhau, đây chính là khởi điểm rất tốt.

Tuy nhiên, đây không phải là chuyện mong muốn đơn phương của tôi, tôi và đối phương, đối phương nghĩ gì về tôi, tôi còn không biết suy nghĩ của Vương Đức Toàn. Nếu nhưng đối phương không có ý tứ, thì đó cũng là tôi tự mình đa tình.

Mặc khác, chứng lãnh cảm này, luôn luôn là một tảng đá lớn đặt trong lòng tôi.

Cùng với việc chúng tôi tiếp xúc càng ngày càng thân thiết, tôi cảm thấy sự thật này không thể tiếp tục giấu diếm được nữa, vẫn là sớm thẳng thắn mới tốt.

Không thể trách tôi không nói trước cho anh ấy biết, cái giai đoạn thẳng thắn này cần được coi trọng. Thời điểm ban đầu chưa quen nhau, đương nhiên không thể nói cho người khác biết việc riêng tư như thế này, kéo dài đến khi tình cảm sâu nặng, rồi cuối cùng mới chịu thú nhận, không khỏi bởi vì lừa dối mà tăng thêm đau khổ. Hiện tại là thời kì tốt nhất để thẳng thắn, song phương có hảo cảm với nhau, có thể phát triển thêm một bước, nhưng vẫn không tập trung quá lớn vào giá trị của tình cảm, có thể kịp thời bứt ra.

Mà làm thế nào để thẳng thắn với Vương Đức Toàn, lại gây khó khăn cho tôi.

24.

Nói theo lẽ thường, muốn thẳng thắn rất đơn giản, coi như đối mặt không nói ra được, thì gửi tin nhắn cũng được. Vấn đề là, tôi cần tìm được một cái thời cơ thích hợp.

Cũng không thể đang trò chuyện khi dùng bữa, lại đột nhiên buông một câu “Em bị lãnh cảm”, thật có bệnh.

Lúc đi dạo cũng không thích hợp, trước nơi đông đúc, người qua đường vắng lai, không đủ bí mật.

Một mình hẹn anh ấy đi ra ngoài để nói chuyện này... Có thể lại quá trịnh trọng hay không, công việc của Vương Đức Toàn cũng rất bận.

Cứ như thế một ngày kéo thành hai ngày, hai ngày kéo thành ba ngày, qua một tháng cũng không tìm được cơ hội. Nói tới nói lui, tôi không dám mở miệng, lâm trận là lại thấy sợ.

Đừng thấy tôi hay dùng chỗ thiếu hụt của chính mình để tự pha trò, kỳ thật sâu trong lòng, tôi vẫn luôn để tâm đến chuyện này. Trước đây, lúc vừa mới chia tay với học đệ, tôi cũng không phải là không cố gắng níu giữ đoạn tình cảm đó, nhưng cậu ta kiên trì cho rằng, là tôi không đủ yêu cậu ta. Tôi không cách nào phản bác, liên tiếp nửa tháng không thể chợp mắt.

Đây là uy hiếp của tôi, là cái chân đau người khác không dám được.

Kết quả, nhắc cổ nhân, cổ nhân tới, có hôm tôi đi gặp người đại diện hợp tác quảng cáo mới với tạp chí, bất ngờ phát hiện đó dĩ nhiên là học đệ, bạn trai cũ của tôi.

Kiện khí nam sinh ngày đó, bây giờ một thân âu phục, được xã hội cọ xát đi trúc trắc cùng non nớt, có thêm lão luyện và khéo léo đưa đẩy. Nhìn thấy tôi, cậu ta cũng không che giấu kinh hỉ của bản thân, nhưng không chút nào nương tay khi bàn việc hợp tác. Kỳ thật, tôi cũng thường thức thái độ giải quyết việc chung như thế này, xong việc liền muốn trở về, tuy nhiên cậu ta lại nhiệt tình mời tôi cùng nhau ăn cơm.

Tôi không có sức chịu đựng cùng bạn trai cũ tiếp tục làm bạn bè, không muốn đáp ứng, nhưng cuối cùng cũng đành nhượng bộ một bước, đi đến tiệm cà phê dưới lầu trò chuyện một lúc.

Tuy lúc đầu mất hết hứng thú, nhưng sau khi nhớ lại nhiều chuyện cũ hồi đại học, tôi cũng rơi vào cảm khái phiến muộn, năm đó khí huyết tràn đầy, phong hoa nở rộ, hiện tại cả người cũng đã thay đổi đáng dấp.

Cuối cùng, cậu ta đột nhiên nói: “Khi đó là em phụ lòng anh.”

Tôi nói mọi chuyện đều đã qua.

Học đệ nhìn tôi, nói: “Không, không phải đã qua... Thật ra, em vẫn không quên được anh.”

Tôi nháy mắt một cái, cái này là ý gì, muốn cùng tôi hợp lại

Tôi nhắc nhở cậu ta: “Cậu bây giờ có thể đồng ý không cần lên giường ”

“Không thể,” Cậu ta nói, “Em là đàn ông, đương nhiên có nhu cầu sinh lý bình thường, thế nhưng em có thể đảm bảo, trên phương diện tinh thần, người em yêu nhất vĩnh viễn là anh...”

Tên này, quá vô sỉ! Đây rõ ràng là muốn cùng tôi nói chuyện yêu đương tinh thần, nhưng thân thể thì có ý vượt giới hạn Cậu ta làm sao sẽ biến thành như vậy

Tôi cảm tức nhìn học đệ, cậu ta lại một bộ dạng nắm chắc phần thắng, còn nói: “Thật sự, anh đều là cái bộ dạng này, không có người đàn ông nào có thể chịu được.”

Tôi không cam lòng, nhưng lại có chút chột dạ nói, “Làm sao cậu biết Tôi bây giờ có đối tượng đấy?”

“Ồ Vậy anh ta có biết anh có bệnh gì không ”

Không am hiểu cách nói dối, tôi chỉ có thể trầm mặc, học đệ liền dương dương tự đắc.

Sau khi cậu ta rời đi, tôi thất vọng ngồi tại chỗ, không muốn đứng lên. Thật ra, cậu ta có chút nói không sai, làm sao có người nào có thể không để ý được chút, đừng nói là đàn ông, ngay cả phụ nữ cũng không thể chịu đựng được nửa kia của chính mình vô dục vô cầu.

Tôi không hề đắn đo, trực tiếp bấm số điện thoại của Vương Đức Toàn, quyết tâm giải quyết nhanh chóng, đổi lấy sự thống khoái.

“Alô, anh Vương ”

“Anh đây, có chuyện gì ”

“Em có một việc muốn thú nhận với anh.”

“Em nói đi.”

“Kỳ thật... Em vẫn không nói cho anh biết, em bị lãnh cảm.”

Tôi còn lâu mới có được sự tiêu sái như trong tưởng tượng của bản thân, khi nói ra câu này, tôi giống như đã dùng hết dũng khí trong cuộc đời mình.”

“Anh... Nghĩ như thế nào ”

Một lúc lâu sau, anh ấy mới nói: “Vấn đề này à... Anh bây giờ rất khó để trả lời em.”

Tôi cầm điện thoại di động, giống như chờ đợi thăm phán, bàn tay không nghe lời mà khẽ run lên.

“Thông thường, tình huống tính dục của đàn ông bị suy giảm, nếu như là hư chứng, chủ yếu là thận dương hư hoặc thận khí không đủ, nếu như trong thực tế, thì bình thường là do can khí tích tụ, hoặc do thấp nhiệt ủ nẩy sinh, đồng thời cũng không loại trừ một số hành vi tính dục theo hoàn cảnh, nói như tây y, chính là do khí chất bệnh tính gây nên, hoặc do yếu tố tinh thần tính là chính, bằng miêu tả đơn giản, anh không có cách nào đưa đến kết luận.” (xin lỗi khúc này mình hơi bó tay orz.)

“Nếu như vậy, thời điểm em rảnh rồi, có thể đến Hạc Tùng Đường một chuyến. Em đừng ngại phiền phức, chúng ta nhất định phải tứ chẩn, nhìn, nghe, hỏi, chạm, mới có thể xem bệnh chính xác. Yên tâm, tuy rằng em có chút thiếu khí huyết, nhưng anh bước đầu phán đoán đây không phải là nguyên nhân sinh bệnh chủ yếu, cũng có thể là do bệnh tâm lý, nói chung, phải đợi xem qua mới biết.”

“... A... Được.”

“Còn có chuyện gì khác không ”

“Không, không có, đã làm phiền anh rồi, anh Vương.”

“Không có chuyện gì, đừng cùng anh khách sáo như thế, trước khi tới nhớ gọi điện cho anh.”

“Được, anh cứ làm việc của mình đi.”

Sau đó, chúng tôi cứ như vậy, cúp máy

4. Chương 4: Chương 25-29

25.

Tôi chọn một ngày có Vương Đức Toàn ngồi chẩn bệnh mà đi tới Hạc Tùng Đường, nhưng không gọi điện thoại cho anh ấy, vừa ngồi chờ người trong đại sảnh, vừa nhìn một cậu bạn nhỏ nô đùa ở bên cạnh.

Đi tới phòng khám, trong lòng vẫn còn đang đắn đo do dự.

Kỳ thật, tôi không cảm thấy đông y có thể hữu dụng bao nhiêu đối với tâm bệnh của tôi, trước đây bác sĩ tâm lý cũng đã từng xem qua, nói đi nói lại nhưng vẫn đành bó tay, sau đó mặc kệ.

Thái độ của Vương Đức Toàn, một mặt là để trấn an tôi, mặt khác lại miễn cưỡng làm tôi thấy phân vân, đối phương có phải coi tôi là bạn bè bình thường và bệnh nhân, nên mới có thái độ vân đạm phong khinh như thế.

Ai, tôi dĩ nhiên đã bắt đầu lo được lo mất.

Bình tĩnh một chút nào, Vương Đức Toàn đối với tôi mà nói cũng chỉ là một đối tượng hẹn hò mà thôi, mỗi ngày ngủ sớm dậy sớm! Dùng biểu cảm mấy ông già bà già! Tên như cục đất! Lẽ nào thật sự muốn sống với ảnh hết đời à!

Lúc trước, tôi thấy cái tên này không thể sống hơn năm tập, chúng tôi nhất định không thể thành đôi!

Uầy, thật phiền, tại sao tôi lại muốn ngồi trong phòng khám đông y mà cân nhắc chuyện đại sự cả đời của mình chứ.

Hai bên đại sảnh đều là khu vực rộng rãi nhàn nhã, có bố trí ghế sofa và giá tạp chí, trợ lý quầy tiếp tân thấy tôi không có ý đi đăng ký, cũng không hối thúc tôi, còn đem một ly nước chanh lại đây, thuận tiện đưa cho tôi một quyển sách giới thiệu, nói cho tôi biết có yêu cầu gì thì cứ tìm cô.

Tôi ngồi trên ghế sofa, lật tập trung lật qua lật lại cuốn sách, tìm kiếm tên của Vương Đức Toàn, muốn nhìn lãnh vực điều trị chủ yếu của anh một chút.

Một lần lật qua, không có. Hai lần lật qua, không có. Ba lần...

Chờ chút, tôi xoắn xuýt ở chỗ này cả nửa ngày, có phải vốn đi nhầm phòng khám không

Tôi mới bèn gọi điện thoại cho Vương Đức Toàn, hỏi Hạc Tùng Đường của bọn họ tổng cộng mở mấy cái phòng khám bệnh.

“Chỉ có một.” Anh ấy nói, “Em muốn đến đây phải không ”

Tôi nói đã đến, đang ở đại sảnh.

Anh để lại một câu “Anh bây giờ ra đón em” rồi cúp điện thoại.

Cũng không lâu lắm, Vương Đức Toàn nhanh chân đi ra từ bên trong, bước chân uy thế hùng hục, vạt áo blouse trắng phấp phới phía sau, có một loại hương vị không nói ra được.

Tôi nhất thời đem nghi ngờ quăng lên chín tầng mây.

Tên như cục đất thì thế nào, dùng biểu cảm già cỗi thì thế nào, ngủ sớm dậy sớm thì thế nào, ảnh đúng thật rất đẹp trai đó.

Phong thái này, liệu đạo diễn có thể an bài cho ảnh không sống hơn năm tập được sao

Vương Đức Toàn đi tới quầy tiếp tân ký tên, rồi dẫn tôi đến phòng khám của anh.

Trong tay tôi còn cầm cuốn sách giới thiệu, tôi hiểu kỳ hỏi: “Anh Vương, tại sao tên của anh không có ở trong đây ”

Anh ấy cúi đầu, liếc mắt nhìn, ung dung nói: “Ở trên kia.”

“Thật không có.” Tôi mở ra cho anh xem, “Ở chỗ nào nhỉ Em lật mấy lần cũng không tìm thấy.”

Vương Đức Toàn dừng bước, đẩy bên trái cửa phòng, cho tôi đi vào ngồi xuống, cầm cuốn sách giới thiệu, lật sột xoạt tới một trang nào đó, rồi thả lại vào trong tay tôi.

Tôi định thần nhìn lại.

“Vương Lâm Uyên. Bác sĩ chủ nhiệm, bác sĩ đông y, tốt nghiệp khoa đông y thuộc đại học đông y Bắc Kinh, học trò của giáo sư ××, chuyên điều trị các bệnh bên trong, bệnh nặng của trẻ em và phụ nữ...”

“Đây là anh à ” Tôi không rõ vì sao.

“Hả ” Anh ấy nhướn đầu qua, liếc mắt nhìn, “Em không biết sao Có lẽ là lúc giới thiệu quen nói cho em biết, dù sao thì mọi người đều quen gọi anh là Vương Đức Toàn.”

Vương Đức Toàn lấy chứng minh thư từ trong ví ra, cho tôi xem, ba chữ “Vương Lâm Uyên” không sai một từ, “Trên chứng minh thư cùng bằng cấp bác sĩ của anh không sử dụng họ tên giống như bình thường.”

Tôi trầm mặc.

“Vậy thì... Tại sao anh lại muốn dùng hai cái tên Từng trùng tên sao ”

“Nói chính xác thì, Lâm Uyên là tên của anh.” Anh nói như chuyện đương nhiên, “Đức Toàn là thầy anh đặt cho. Tác phong của thầy hơi lạc hậu, tên chỉ có cha mẹ và trưởng lão mới có thể gọi, còn giữa ngang hàng như nhau thì lấy tên tương đương. Thời còn đi học, bọn anh đều được thầy lấy tên cho, gọi riết thành quen, vẫn tiếp tục kéo dài tới bây giờ.”

“ ... ”

Nói đến... Giáo sư ××, thầy của anh quả thật là một nhân vật nổi tiếng, đồng thời cũng không tiện hỏi ông ấy đến giờ vẫn còn sống hay đã qua đời, chuyện này tựa hồ có thể lý giải tất cả, chẳng qua làm khó Vương Đức Toàn phải đảm đương cái tên tràn ngập niên đại lịch sử trong nhiều năm qua như vậy. Nghĩ đến đây, ánh mắt tôi nhìn anh không khỏi vì diệu mà còn có thêm chút đồng cảm.

“Thật ra, anh Vương...” Tôi thử dò hỏi, “Sao anh không đề nghị với thầy của anh.. Có thể lấy một cái tên rất, ạch, rất thức thời một chút, à không, chính là phổ thông hơn một chút ”

“Anh có đề nghị qua.” Vương Đức Toàn nghiêm túc nói, “‘Đức Toàn’ là trích từ trong sách ‘Nội kinh – Tổ Vắn’. ‘Để con người sống lâu trăm tuổi mà vẫn khỏe mạnh, thì phải có đức toàn vẹn mới không gặp nguy hiểm’, dựa theo cách nói này, phù hợp với điều các thầy thuốc ngày xưa chú trọng nên gọi là ‘Đức Toàn’. Anh đã từng hỏi thầy mình, thế này có phải hơi quá lớn lao hay không, nhưng ông ấy bảo rằng, tên anh giống như ‘Lâm Uyên chi nguy’, vì lẽ đó nên lấy ‘Đức Toàn bất nguy’, rất chuẩn xác, không cần đổi.”

*Lâm Uyên nghĩa là gần vực sâu, mà gần vực sâu thì nguy hiểm, nên mới gọi là “lâm uyên chi nguy”. Như đã giải thích ở trên, các nhà dưỡng sinh và danh y thời xưa của Trung Quốc xem trọng việc tu dưỡng đạo đức, có đức toàn vẹn thì sẽ không gặp nguy hiểm, nên mới gọi là ‘đức toàn bất nguy’. (Có chỗ nào sai mong các bạn bỏ qua cho. QAQ)

*Sách Nội Kinh Tổ Vắn một tác phẩm kinh điển của nền y học Đông Phương, được coi là công trình lý luận hàng đầu từ xưa của đông y.

Tôi hoang mang gật đầu: “A, ra là vậy à.”

Anh ấy chợt lộ ra một nụ cười bí ẩn, “Thật ra, trong số những học trò, thầy thương nhất là anh. Nhìn ra được không ”

“...Chắc là.. Nhìn, nhìn ra rồi.” Tôi trợn mắt ngoác mồm, suy nghĩ một lúc lâu, rốt cuộc mới cẩn thận mở miệng, “Nói chung... Anh thích, là tốt rồi.”

26.

Vương Đức Toàn chấn mạch cho tôi, nhìn lưỡi và vân vân, cũng không kiểm tra ra vấn đề lớn, chỉ là có chút chứng khí hư, hơn nữa bắt nguồn từ bệnh chung của người hiện đại, làm việc, nghỉ ngơi và thức đêm lâu dài không có quy luật.

Anh ấy lại hỏi tôi, bệnh trạng cụ thể, từ lúc nào phát giác, có phải từng trải qua một số chuyện không vui hay không.

Âm thanh của anh ôn hoà, trầm thấp chạm vào màng tai, làm tôi không nén nổi mà sinh ra cảm giác “Giống như có thể đem toàn bộ gánh nặng nơi đáy lòng nói cho anh ấy nghe.”

Tôi kể hết cho anh nghe đoạn ký ức mơ hồ hồi nhỏ, cùng với... những cảm giác càng nặng nề hơn so với chuyện đó, những năm gần đây, cha mẹ tôi cẩn thận từng li từng tí, phóng túng tôi một cách vô điều kiện, khiến cho tôi cảm thấy áp lực trong lòng.

Cũng quên mất mình đến đây khám bệnh, tôi dần dần mở ra chiếc hộp nội tâm, thậm chí tôi còn bộc lộ chuyện yêu đương, cái vớ và chia tay trước đây, thái độ chán ghét cùng thất vọng đối với vòng tròn hỗn loạn trong giới đồng tính luyến ái bây giờ.

Vương Đức Toàn cũng không thúc giục, cũng không đánh giá, chỉ dùng một thái độ ôn hoà, từ đầu đến cuối kiên trì làm một người thánh giả.

“... Cậu ta vừa nói như thế, dù sao mỗi người đều có nhược điểm, tuy rằng em biết như vậy rất ngây thơ, nhưng bị đâm một cái vẫn không nhận được mà muốn nhảy dựng lên, rồi vọt một cái gọi điện thoại cho anh. Như vậy đó.”

Dùng câu chuyện, tôi chà mặt mình, trong lòng đột nhiên thoải mái hơn rất nhiều.

Lúc trước đi bác sĩ tâm lý kia, nghe tôi nói xong luôn giảng giải, luôn thích phân tích cặn kẽ cho tôi nghe.

Nhưng tôi không thích bị lý trí phân giải cảm giác như vậy, cũng không muốn người khác dùng chút kiến nghị cũ mèm để quơ tay múa chân với tôi. Tôi đã từng đọc qua sách của Sigmund Freud và Carl Jung, biết càng nhiều lý thuyết, cũng càng tuyệt vọng với sự vô lực của mình mà thôi.

*Sigmund Freud và Carl Jung là hai bác sĩ về thần kinh và là nhà tâm lý học.

“Thật ngại quá, anh Vương,” Tôi nói, “Nói một tràng như thế, làm lỡ thật nhiều thời gian của anh.”

“Không làm lỡ.” Vương Đức Toàn nói, “Bệnh nhân không hẳn chỉ là bệnh trên thân thể, rất nhiều bệnh nhân tới nơi này cần bộc lộ tâm sự, xé chiều ngày hôm nay anh cũng không có cuộc hẹn nào, em có thể nói tiếp.”

“Vì lẽ đó, kỳ thật em cũng không rõ có muốn trị hay không. Rất nhiều lúc em cảm thấy, cái này có phải xem như là bệnh hay không, có gì cần trị hay không. Nhưng dù sao người khác cũng sẽ không dùng quan điểm giống vậy để nhìn mình, vậy thì tốt hơn hết là trị một chút đi...”

Chính tôi cũng không biết mình đang nói cái gì, thậm chí còn có chút hối hận, chạy đến phòng khám bệnh của người khác, đông dài một trận, cuối cùng không rõ ràng bản thân rốt cuộc có muốn chữa bệnh hay không, đây không phải là lãnh cảm, mà chắc là đầu óc có bệnh.

Đối phương giống như vô thức quan sát, suy tư trong chốc lát, nói: “Nếu như em quyết định muốn trị liệu, phương diện này kỳ thực không phải sở trường của anh, nhưng anh có một đàn anh rất am hiểu nam khoa và bệnh tâm lý, anh có thể giới thiệu em đến chỗ anh ấy. Nhưng nếu như bản thân em cảm thấy không ảnh hưởng...”

Tôi liên tục lắc đầu: “Không không không, vẫn là đừng, thật ra em cũng không nghĩ cần phải làm rợn như thế...”

Vương Đức Toàn hơi cười: “Vậy cũng không cần trị.”

“... Cái gì ”

“Đây là ý kiến riêng của anh.” Anh nói, “Em xem, tính năng của em cũng không có chương ngại, chỉ là trong lòng có điều mâu thuẫn với hành vi làm tình. Thế nhưng đối với em mà nói, điều này cũng không ảnh hưởng gì tới sinh hoạt bình thường, cần gì phải cưỡng cầu thay đổi ”

“Thế nhưng...” Tôi do do dự dự nói, “Đây nhất định là không bình thường...”

Vương Đức Toàn hỏi ngược lại tôi: “Vậy em làm sao định nghĩa tiêu chuẩn ‘Bình thường’ ”

Tôi cũng không biết, đang chuẩn bị hỏi lại.

“Từ góc độ sinh lý, sự cương cứng, xuất tinh, thời gian, tần suất ở hành vi *** của đàn ông thuộc phạm vi ‘bình thường’, vấn đề này anh cũng rõ ràng hơn em.” Cây bút trong tay anh nhẹ nhàng gõ một cái trên bệnh án, “Thế nhưng, lựa chọn hành vi làm tình của mỗi người chúng ta đều độc lập, tự do. Xã hội bây giờ, có

người quen thói lạm giao, có người tình nguyện cả đời không kết hôn, em có thể phê phán người khác, thế nhưng ai có thể lập ra tiêu chuẩn ‘bình thường’ này Về phần em, chẳng qua trong lòng từ chối cùng người khác phát sinh quan hệ *** mà thôi, như vậy có vấn đề gì không Em cũng không có ý muốn thay đổi thật sự, ngược lại cảm thấy an ổn với trạng thái bây giờ, tại sao nhất định muốn miễn cưỡng chính mình Chờ đến lúc em muốn thay đổi, tự nhiên sẽ thay đổi. Em muốn học hoà giải cùng chính mình, cũng không muốn làm cho mọi thứ khó khăn hơn. Không thôi, sinh hoạt sẽ không mệt mỏi sao ”

Tôi nhìn anh ấy, nhất thời không nói nên lời.

Một lúc lâu sau, tôi rút cuộc mới tìm về âm thanh của chính mình, gọi lên: “Anh Vương.”

“Làm sao ” Anh hỏi.

“Nhưng không phải mỗi người đều tiếp thu tự do lựa chọn này của người khác. Mà em cũng vừa nói, em cùng người cũ chính là vì thế mới chia tay.” Tôi đặt cược mặt mũi, “Hai chúng ta hiện tại dù sao cũng là đang kết thân, em muốn biết, anh nghĩ như thế nào Anh có thể tiếp thu sao ”

Nghe xong những lời này, Vương Đức Toàn dường như có chút kinh ngạc, hơi nhíu lông mày.

“Có thể lúc trước anh không có nói rõ ràng.” Anh ấy hình như bị cận thị cường độ thấp, thời điểm nghiêm túc, sẽ có thói quen nheo mắt lại, nhìn người khác có vẻ đặc biệt thâm trầm, “Nếu như anh cảm thấy em không thích hợp, sẽ không lãng phí thời gian đi theo em đến bây giờ. Anh đã quen em rồi, cũng sẽ tôn trọng bất kỳ lựa chọn nào của em.”

27.

Tôi lảng lảng trở về nhà cha mẹ, chính thức tuyên bố, tôi có đối tượng rồi.

Hai cụ nhà tôi đồng loạt xông tới.

Cha tôi hỏi, “Họ gì tên gì làm gì ”

Mặc dù ông biết mẹ tôi vẫn luôn thu xếp cho tôi đi kết thân, nhưng không tự mình tham dự, chi tiết cụ thể cũng không rõ ràng.

Cho nên bây giờ cha tôi có chút khiếp sợ: “Vương Đức Toàn ”

Ông nghi ngờ, chuyển hướng về mẹ tôi: “Bà sẽ không tìm cho con trai ông nào lớn cỡ tuổi tôi chứ ”

“Xuỵ.” Mẹ tôi kiên quyết bảo vệ ánh mắt của chính mình, “Tiểu Vương tuổi trẻ tài cao, là một nhân tài, có xe có phòng, kính già yêu trẻ, là một đối tượng rất tốt, cặp với con trai chúng ta quả thật rất thiệt thòi!”

Mẹ ruột.

Bà cũng phát hiện mấy câu này hình như không thích hợp chỗ nào đó, bổ sung thêm: “Đương nhiên, không có ai là hoàn mỹ cả, Tiểu Vương cũng có chút không tốt, tuổi còn trẻ mà không theo kịp thời đại. Đầu là năm này tháng nào rồi, còn có người sẽ không dùng WeChat sao ”

Tôi gật đầu, biểu thị tán thành.

“Ngay cả một bà già như tôi cũng biết chơi WeChat này! Dùng biểu cảm cũng không biết, là tôi dạy cậu ấy đấy.”

Chờ chút.

28.

Tôi nói: “Mẹ, con có thể mượn điện thoại của mẹ xem được không ”

“Có cái gì không được.” Mẹ tôi quăng cái smartphone hàng nội nặng trĩu của bà cho tôi, “Con muốn xem cái gì hả con trai ”

Muốn nói chuyện mẹ tôi cười nhạo người khác không biết chơi WeChat, là điển hình của chó chē mèo lảm lằng. Từ khi bà bắt đầu đăng ký tài khoản, chỉ thấy mỗi ngày chia sẻ những chuyện nhạt nhẽo cho bạn bè

mình, hơn nữa nhất định phải oanh tạc từng cá nhân, chơi không biết mệt. Chính tôi cũng sớm không chịu nổi mà phải chặn bà lại.

Tôi tìm được ghi chép trò chuyện của bà cùng Vương Đức Toàn, mở ra.

Lý Mỹ Lệ: Bác sĩ vô tình công bố bí mật, không phải mọi vấn đề đều phải đến bệnh viện, dân mạng chấn kinh!

Vương Đức Toàn: Dì mạnh khỏe, nếu dì sinh bệnh cần chữa trị, không tiện thì xin cứ gọi điện thoại cho cháu 139XXXXXXXX.

Lý Mỹ Lệ: Được được được, Tiểu Vương, cảm ơn cháu.

Vương Đức Toàn: Không có gì.

Lý Mỹ Lệ: [biểu cảm] “Cảm ơn anh bạn, cảm ơn trên mọi nẻo đường đều có cậu”

Lý Mỹ Lệ: Phương thuốc cổ truyền khó tìm nhất trên đời!

Vương Đức Toàn: Không có căn cứ nào, mong dì đừng nên dễ tin.

Lý Mỹ Lệ: Tiểu Vương nè, cháu nhìn một chút đi, phương thuốc cổ truyền này trong sách thuốc không có đâu, tham khảo một xíu cũng không có hại chỗ nào chứ

Vương Đức Toàn: ...

Lý Mỹ Lệ: [biểu cảm] “Cùng bạn tán gẫu thật vui vẻ”

Lý Mỹ Lệ: Đau tim đau não dĩ nhiên có liên quan đến bữa ăn! Bữa ăn hoàn toàn quyết định tuổi thọ, khiếp sợ mấy trăm triệu người!

Vương Đức Toàn: Dì mạnh khỏe, cơ bản không cần phải lo lắng.

Lý Mỹ Lệ: Có đúng không Sao dì thấy người ta viết rất có lý nhĩ Vẫn là nên chú ý một chút cho tốt.

Vương Đức Toàn: ...

Lý Mỹ Lệ: [biểu cảm] “Khỏe mạnh bình an chính là hạnh phúc”

Lý Mỹ Lệ: Thân thể có một đường kinh lạc* rất thần kỳ, thường xuyên bấm có thể giảm béo, tóc bạc biến thành tóc đen, bao trị bách bệnh!

*Kinh lạc: đường khí huyết vận hành trong cơ thể.

Vương Đức Toàn: ... Thôi không sao, bấm một cái cũng không hỏng chỗ nào.

Lý Mỹ Lệ: Mỗi ngày dùng nước nóng ngâm chân, là dưỡng sinh hay tự sát

Vương Đức Toàn: ... Ha ha. [/mỉm cười]

Lý Mỹ Lệ: Chuyên gia đông y nói cho bạn biết, ăn lẫn những thứ này, quả thật là không cần mạng!

Vương Đức Toàn: ... Ha ha. [/mỉm cười]

Lý Mỹ Lệ: Thật đáng sợ, rau xào sẽ khiến cả gia đình gặp ung thư! Xem xong một thân mồ hôi lạnh, chia sẻ cho cả nhà

Vương Đức Toàn: ... Ha ha. [/mỉm cười]

Lý Mỹ Lệ: Hôm nay là ngày lễ con trai, có con trai bảo bối, xin mời bạn dùng đôi tay cao quý của mình chia sẻ tin này, con trai bạn sẽ gặp may mắn cả đời!

Vương Đức Toàn: ...

29.

Vương Đức Toàn cứ nhiên còn không chia tay với tôi, ảnh nhất định rất yêu tôi, tôi quyết định phải sống cùng ảnh đến hết đời.

5. Chương 5: Chương 30-38

30.

Tôi nói với Vương Đức Toàn: “Anh không cần phải trả lời mẹ em mỗi lần như thế, bà chia sẻ những cái đó chỉ thuần túy là do rãnh rỗi đến phát chán mà thôi, khuyên bảo bao nhiêu lần bà cũng không nghe, không để ý tới người khác có quan tâm hay không.”

Vương Đức Toàn nói: “Em biết dì rãnh rỗi đến nhàm chán, tại sao không trò chuyện với dì nhiều hơn ”

Nhìn xem sự giác ngộ này này.

Sau khi mẹ tôi thành công tẩy não Vương Đức Toàn, đến lượt tôi bị Vương Đức Toàn tẩy não, cũng lưu một đồng biểu cảm già cỗi trong WeChat và QQ, đồng thời thành thực nắm giữ một bộ kỹ năng tán gẫu cùng người lớn tuổi.

Kết quả cũng không lâu sau, tôi bị trách cứ tại chỗ làm của mình. Bởi vì một tác giả do tôi chịu trách nhiệm không thể chịu nổi nữa mà nhắc nhở, nếu như tôi cứ tiếp tục xài mấy cái biểu cảm người già này, phá huỷ hết thấy linh cảm của anh ta, thì vĩnh viễn không xong bản thảo được.

Tôi dựa vào lí lẽ biện luận, rõ ràng tác giả này thật kì quặc, kéo bản thảo chưa tính, còn vọng tưởng muốn trách cứ lên đầu tôi (cùng mấy cái biểu cảm người già), muốn trách cái nỗi ấy!

Cấp trên cùng tập thể biên tập viên mở hội nghị biểu quyết, mọi người nhất trí cho rằng tôi ——

Nên đi xin lỗi người ta.

31.

Tên tác giả thích ngâm bản thảo giành được thắng lợi, vui vẻ xoát một đồng biểu cảm tràn đầy hả hê, tên tiểu nhân đắc chí kia, cuối cùng rồi sẽ bị thiên hạ đóng vào cột mà sỉ nhục muôn đời.

Thậm chí giám đốc tóc hoa râm cũng bảo: “Tiểu Đổ này, thẩm mỹ của cậu rất có vấn đề, ngay cả tôi cũng không dùng mấy cái biểu cảm như thế, chúng ta làm công tác văn học, nhưng chung quy không thể cứ giữ tư tưởng cũ kỹ được, phải nhanh chóng thức thời mới có sức sống.”

Tôi rất tức giận.

Tôi không vui.

Tất cả những thứ này đều do Vương Đức Toàn cầm đầu, mọi người chờ xem, tôi nhất định sẽ dạy cho anh biết một thanh niên của chủ nghĩa xã hội thời đại mới như thế nào là xài biểu cảm!

Tôi uỷ uỷ khuất khuất mở WeChat, tìm lại mấy cái biểu cảm đã lưu trước đây, nhìn thấy một tấm “Bảo bảo trong lòng khổ”, sẵn tiện gửi ngay cho Vương Đức Toàn.

Không lâu lắm nhận được trả lời.

Vương Đức Toàn: Làm sao vậy

Normcore: Hồng có vui.

Vương Đức Toàn: Tại sao không vui

Normcore: Bảo bảo ngày hôm nay bị phê bình, có tâm trạng!

Đừng hiểu lầm, bình thường tôi không hay nói như vậy, cũng không phải thật sự tức giận. Mấy bác đại khái cũng phát hiện, bản thân tôi nhìn thấy người hiền lành thì cứ thích được voi đòi tiên, ăn no rửng mỡ cho vui, không trị được.

Thế nhưng lúc này, Vương Đức Toàn không trả lời tôi.

Hừm, anh ấy chưa bao giờ như vậy nhỉ Chẳng lẽ không hỏi tôi một chút bị phê bình vì cái gì sao Ít nhất tác phong hỏi han của anh ấy ngày hôm nay không đúng lắm.

Không thể là bị làm cho mắc ối đến nỗi không muốn để ý đến tôi chứ

Ngay cả biểu cảm “Chúc em vui vẻ mỗi ngày” già cỗi để an ủi cũng không có!

Không, anh ấy nhất định vẫn yêu tôi, hoặc là đột nhiên có bệnh nhân đến cũng không chừng, vậy thì tạm thời không nên quấy rầy anh.

Vì vậy, tôi trước hết đi đến cuộc họp thông báo chọn đề tài.

32.

Rất nhanh đến giờ tan việc, một em gái bàn tiếp tân gọi điện thoại, nói có người đến tìm tôi.

Tôi vừa đi ra, liền nhìn thấy Vương Đức Toàn kỳ dị xuất hiện tại phòng tiếp khách của toà soạn, còn chưa kịp kinh ngạc, tay tôi đã bị anh một phát bắt lấy.

Anh ấy dắt tôi đi đến một góc không ai nhìn thấy ở bên ngoài, đây là lần thứ nhất tôi nhìn thấy vẻ mặt không bình tĩnh của anh.

“Anh đã suy nghĩ kỹ.” Anh ấy siết tay tôi, đôi mắt thâm trầm, vẻ mặt cương nghị, nói, “Mặc kệ em trải qua cái gì, anh vẫn thích em.”

“Hả ”

“Bất kể là con của ai, anh sẽ coi nó là con ruột của chính mình mà yêu thương.”

“... Cái gì ”

“Em nói ‘Bảo bảo.’” Anh ấy yêu thương hỏi, “Bao lớn, tên là gì, là trai hay gái, anh có thể gặp mặt bé được hay không ”

33.

Cái gì cơ Biểu cảm của thanh niên thuộc chủ nghĩa xã hội thời đại mới

Who care được không

Tôi quyết định từ nay về sau muốn đem biểu cảm lão trung niên phát huy rực rỡ!

34.

Trải qua chuyện này, tình cảm đồng chí cách mạng giữa tôi và Vương Đức Toàn tăng nhanh như gió, rốt cuộc vượt qua hình thức ăn cơm, đi dạo công viên bảo thủ, bắt đầu thâm nhập vào sinh hoạt của đối phương.

Ví dụ như, anh ấy long trọng mời tôi tham gia diễn đàn y học quốc tế được cử hành lần thứ XX, ngồi trong thánh phòng, từ đầu đến cuối buổi lắng nghe báo cáo “Tổng kết nghiên cứu bệnh suy gan cùng đánh giá sự giúp đỡ của hệ thống trị liệu đông y”.

Trong một hàng khách quý toàn là mấy ông mấy cụ vô cùng sắc sảo, Vương Đức Toàn hoàn toàn đúng mực, có lễ độ, có khí tiết, anh tuần lỗi lạc, thật sự là một bức phong cảnh xinh đẹp.

Chỉ có điều chỗ dựa lưng của ghế khán giả cao hơn một chút thì hoàn mỹ, lúc ngủ gục, đầu sẽ không ngã nghiêng ngã ngửa.

35.

Chớp mắt đến cuối năm, tổng công ty thông báo mở họp hằng năm, có thể mang người nhà đến.

Lần này đến phiên Vương Đức Toàn đi theo tôi.

Giải thích rõ một chút, đừng nhìn thấy tạp chí của tụi tôi đáng thương chỉ có mấy mạng, trên thực tế chịu sự quản lý của một tập đoàn truyền thông tổng hợp, ngoài ra dưới trướng họ còn có một tạp chí mô đen và mấy tờ báo tin tức. Có điều báo giấy ngày càng suy thoái, cộng với sự mãnh võ hoá* ngày hôm nay, chúng tôi chắc chắn thuộc về... chỗ cuối xe của ngành báo chí.

* : Đại loại là chỉ thông tin, tin tức bây giờ được truyền bá thông qua sự phát triển của internet, kỹ thuật số...

Nơi có người thì có giang hồ, nhóm người thuộc tạp chí mô đen kia rất xem thường ban biên tập tụi tôi, cười nhạo tụi tôi là một đám lão văn thanh*, ngoại trừ bán tình cảm thì bên ngoài cực kỳ vô dụng.

* : có tâm hồn văn nghệ, si ngốc với văn chương.

Đặc biệt là tên chủ biên kia của bọn họ rất đáng ghét, miệng lưỡi có độc, EQ thấp —— bí danh người này là “T”, đại khái là do kỹ năng trào phúng và kéo cừu hận đã max level.

*T nghĩa là tanker, là chức nghiệp chuyên kéo cừu hận, thu hút boss tấn công mình.

Hắn ta đã từng hình dung tôi như thế này: “Khắp toàn thân cậu, ngoại trừ thân phận gay này bên ngoài, còn lại không quét ra nổi bất kỳ điểm mô đen nào.”

Hừ, có điều sau khi chúng tôi kết thúc liên hoan ở công ty, các ban biên tập chuyển địa điểm liên hoan đến KTV, từ nét mặt của hắn ta khi nhìn thấy chiếc xe điện ông già của Vương Đức Toàn, tôi liền biết, ngay cả điểm mô đen cuối cùng này của tôi cũng mất đi rồi.

36.

Đại đa số đồng nghiệp đều mang nửa kia đến, vì lẽ đó nên trước khi hát, có một màn tự giới thiệu để hâm nóng bầu không khí. Mọi người thay phiên giới thiệu nghề nghiệp và sở thích, công tác cơ bản đều là công chức, sở thích không có gì ngoài vận động, âm nhạc, nấu nướng, điện ảnh, nhiếp ảnh, không có gì điểm nhấn gì đặc biệt.

Kế tiếp là đến phiên Vương Đức Toàn, vì một số chuyện nên tôi đã dặn anh trước, anh an toàn nói ra cái tên “Vương Lâm Uyên”. Thế nhưng sau khi tiết lộ rõ ràng nghề nghiệp, hiện trường vẫn yên lặng trong ngẩn ngui.

Trong lòng tôi hơi hồi hộp một chút.

Là như thế này. Đối với ban biên tập nhà quê này của tụi tôi, tính bao dung với đồng y vẫn tương đối cao, mà cái nhóm biên tập mô đen kia, tư tưởng căn bản của bọn họ chính xác là: Coi trọng cuộc sống chất lượng, theo đuổi việc mua sắm hàng hiệu, ủng hộ đồng chí, yêu tập thể hình, chỉ bàn luận khoa học, trào phúng tín ngưỡng, phản động y.

—— Tôi không nói bọn họ sai hoàn toàn, nhưng những người này căn bản không như đã nói. Mấy bác thử nhìn xem, trong mười người thì chín người nói mình thích tập thể hình, đi bộ, du lịch, thế nhưng vóc dáng của tám người không giống như người hay rèn luyện, nói mình đấu tranh quyền lợi vì đồng chí, trên thực tế vẫn còn cho rằng giả làm gay mới là hợp thời, thường ngày thì lướt Tri Hồ, xem “Tư duy của La Tập”, học một chút thuật ngữ khoa học như “Mù đôi” hoặc “Dữ liệu lớn”, rồi đắc ý dào dạt mà phê phán lĩnh vực chuyên ngành của người khác đến không còn chút gì.

*Tri Hồ (zhihu.com): Một trang web dịch vụ hỏi đáp giống như Yahoo Answers hoặc Quora.

*Tư duy của La Tập: Một talkshow do La Chấn Vũ dẫn chương trình.

*Mù đôi: Một phương pháp thí nghiệm, tham khảo thêm ở đây.

*Dữ liệu lớn: là một thuật ngữ cho rằng việc xử lý một tập hợp dữ liệu rất lớn và phức tạp mà các ứng dụng xử lý dữ liệu truyền thống không xử lý được.

Ngốc x mà không tự biết mình.

Một biên tập viên nhỏ của bộ phận tin tức vì hoà hoãn bầu không khí, tiếp lời nói, “A, đồng y rất tốt, bây giờ khám bệnh khó như vậy, chủ biên Đỗ, lần sau tôi có bị cái gì không thoải mái, thì tìm bác sĩ Vương có được không ”

Tôi còn chưa nói, thằng cha T kia lại quen thói trào phúng mở miệng: “Vậy tôi đề nghị cho cô cái này, bình thường phần lớn bệnh nhân mắc phải đều không cần thuốc có thể tự khỏi, những thứ này đều là địa phương cho đồng y thi triển tài năng, cái gì cảm mạo, cái gì viêm họng, cô đi khám thầy thuốc, rồi trở về uống nhiều nước nóng, ừ ôi, quá mười ngày nửa tháng, chuẩn điệu thủ hồi xuân luôn!”

Biên tập viên nhỏ kia cũng sò, vẫn nỗ lực phản bác: “Cũng không thể nói như vậy, ở quê tôi có một cô em họ, từ nhỏ đã bị hen suyễn, thuốc tây vẫn luôn không có cách nào trị tận gốc...”

T cắt ngang lời cô ấy: “Sau khi khám đông y, thì hoàn toàn khỏi rồi đúng không. Đây, không phải tôi nói chứ, cái cách nói rách nát này của cô, miệng thì cứ “Tôi nguyên bản không tin đông y đâu, kết quả mười tám bệnh nan y đến tây y cũng bó tay, cuối cùng đông y lại trị hết”, có thể chém thêm chút gì mới được không ”

Nói xong rồi lại lập tức cười cợt nhả về phía chúng tôi: “À à, tôi chỉ đùa một chút, không có ý tức gì khác.”

Đm, làm tôi muốn phát bực!

Tôi cười lạnh một tiếng, đang tính châm biếm lại, bỗng nhiên có một bàn tay mạnh mẽ nắm chặt tay tôi ở dưới bàn.

Vương Đức Toàn bắt phong bất động giữ tôi lại, rất có tu dưỡng mà cười với hắn ta: “Xin cảm ơn cao kiến, thụ giáo.”

37.

Thanh âm của anh trầm ổn, khoan hậu, không có một tia công kích, nhưng cảm giác của khí chất bình tĩnh này, khiến cho T ở trước mặt anh như một thằng nhóc học sinh tiểu học khoa tay múa chân.

Từ góc độ của tôi nhìn cả hai, nói như thế nào đây, như một cây đao đâm vào trong biển rộng, nhưng không thể làm cho bọt nước bắn tung toé.

Có người phản ứng lại, bắt đầu điều đình, nói sang chuyện khác, cố gắng làm cho chuyện bé thành không. Âm nhạc cũng nhao nhao ồn ào vang lên, tôi ngồi trên ghế sa lông, nắm tay cùng Vương Đức Toàn, vẫn không muốn buông ra.

Lúc này, tôi cảm nhận được rõ ràng hơn so với bất kỳ lúc nào khác của trước đây, anh ấy là người yêu của tôi. Tôi biết đức hạnh của đám người mô đen kia là như vậy, biết bọn họ nghe được một chữ là sẽ muốn châm biếm tập thể người khác, thế nhưng càng như vậy, tôi càng phải quang minh chính đại mà ở bên cạnh Vương Đức Toàn, đứng trước mặt bọn họ.

Bởi vì từ nghề nghiệp đến bản thân của anh, không có bất kỳ chỗ nào đáng xấu hổ.

Người khác xem thường anh, nhưng tôi lại vì anh mà kiêu ngạo.

38.

Hơn nữa câu lời không hợp ý, T ngồi trở lại với đám nữ cấp dưới trang điểm như chà da mặt, vừa đùa giỡn vừa cười cợt. Tôi kéo Vương Đức Toàn đến một chiếc ghế sa lông khác, giới thiệu đồng nghiệp của mình cho anh ấy biết, mọi người nước giếng không phạm nước sông.

Mà có lúc, có những kẻ vẫn thích đê tiện, khó mà tưởng tượng nổi.

Thời điểm giai điệu vang lên, vừa mới đầu tôi còn không để ý. Thế nhưng hai đồng nghiệp đang trò chuyện cùng chúng tôi, nét mặt lại không đúng lắm, cau mày nhìn ca từ trên màn hình.

Tôi đây bèn chú ý tới, không biết ai đang hát một bài ——

“Chị là lão đông y, chị chuyên trị thích khoái lác ~ cứng đau đầu nhức óc huyết áp thấp, cmn không có liên quan gì với chị ~”

“Cứng muốn khoái lác, thì không bằng cứng đi máy bay ~ vừa tiết kiệm tiền lại đã nghiền, cmn không có áp lực ~”

“Cứng tinh tướng không sao, cứng ngu ngốc cũng không sao ~ nhưng kẻ có thể khoái lác đều không có thực lực ~”

“Có kẻ muốn khoái lác, thì tìm lão đông y ~ vỗ một chưởng, đầu cứng đánh đánh rầm...”

Cái lời bài hát vô cùng quái đản gì đây (Thứ lỗi, mình cũng không hiểu lời bài này...)

Tôi nhìn bốn phía, phát hiện ở trên sân khấu nhỏ, chính là nữ phó biên khá thân với thằng cha T kia, cô ta ngồi trên ghế cao, mạnh mẽ rung đùi, đặc ý hát, phía dưới một đám người cười nhạo, còn ồn ào reo hò khen hay.

Vương Đức Toàn thật giống như đã sớm phát hiện ra, nhưng anh ấy trấn định đến tự nhiên, mặc diếc tại nơi.

Tôi kiểm chế lửa giận, hỏi một cô gái bên cạnh: “Em biết đây là bài gì không ”

“A ” Cô hồi phục tinh thần, nhìn Vương Đức Toàn một chút, rụt rè nói, “Là của nữ ca sĩ gì đó, gọi là ‘Chị là lão đồng y’, một ca khúc đang hot trên mạng, nhưng cũng rất dung tục, thế nhưng cũng có rất nhiều người thích chiêu này. Có điều chị kia hát ở đây, cũng có chút... ừm...”

Tôi âm trầm thở ra một hơi, cố gắng giữ tỉnh táo, không muốn tính toán với một ca khúc rẻ rách.

Thế nhưng khi đối phương hát đến đoạn “Cùng mỗi ngày khoác lác, cùng sớm muộn cũng bị sét đánh ~ nếu như sét đánh không chết, còn có lão đồng y”, tôi cũng không nhịn được nữa, một bước xông lên trên, lần này Vương Đức Toàn cũng không thể cản tôi lại.

Nữ phó biên hình như cũng không nghĩ tới tôi sẽ mất khống chế, nhưng về mặt thì ý vào ‘tôi là phụ nữ anh không dám đánh’, khiêu khích nhìn tôi. Tôi đương nhiên sẽ không đánh người, chỉ đưa tay tắt nhạc, nhất thời trong phòng yên tĩnh đến hù người, tất cả kinh ngạc nhìn sang.

Tôi nhân cơ hội này đoạt lấy micro trong tay cô ta, một tiếng “Rè” vang lên thật lớn.

“Hát đủ chưa ” Tôi nói một cách lạnh lùng, “Hát đủ rồi thì đi xuống, tôi nói hai câu.”

Sau đó, tôi nói với phía dưới: “Quý vị, quý vị, xin lỗi, đã cắt ngang sự hưng phấn của mọi người.”

Âm thanh của tôi thông qua loa, vang vọng trong phòng, có chút không chuẩn, thậm chí cảm giác tiếng tim đập kịch liệt của mình đều bị phóng đại phát ra ngoài.

Đầu óc cũng nhanh chóng xoay chuyển, tôi thậm chí biết ngày mai mình sẽ nổi như lửa ở trong công ty.

Thế nhưng tôi không quan tâm.

“Mấy anh em, không bằng như vậy đi, chúng ta là người quang minh chính đại, không nói chuyện mờ ám, bộ phận của các anh, còn có những đồng nghiệp khác, có chuyện gì bất mãn đối với tôi, hoặc là có khó chịu gì đối với anh Vương, thì bây giờ trực tiếp nói ra, thẳng thắn với nhau, hôm sau vui vẻ gặp lại. Có được không Đừng kiêng kỵ, cứ việc nói.”

Phía dưới yên lặng như tờ.

“Không có Tốt, không có thì tôi nói.”

Tôi không e dè chỉ vào nữ phó biên và đám đồng sự kia của cô ta, chất vấn: “Lão đồng y trêu chọc gì cô Tôi không quan tâm cô hát ca khúc hot hay không hot gì đó trên mạng, cô thích 3P không ai quản cô, nhưng cô đứng trước mặt bạn trai tôi hát, cô giải thích cho tôi nghe một chút, có ý gì ”

Cô ta ngượng ngùng, T muốn mở miệng nói chuyện, tôi bèn đem đầu mâu chuyển hướng về hân ta.

“Còn có anh, há mồm một câu lừa gạt, ngậm miệng một câu lừa đảo, anh đi bệnh viện đông y được mấy lần Thống kê được mấy ca bệnh Xin hỏi anh tình thông lý luận đông y hay là học tây y lâm sàng Tốt, anh cũng không biết.” Tôi chỉ về phía Vương Đức Toàn, “Vậy anh có biết anh ấy chữa khỏi cho bao nhiêu bệnh nhân không Anh có biết anh ấy đi chỗ nào cũng luôn mang theo thuốc và châm không Anh có biết trên đường có một bà cụ đột nhiên phát bệnh, không ai dám lên đỡ, chỉ có một mình anh ấy dám lên cấp cứu không ”

Tôi càng nói càng cảm thấy phần nộ.

“Cái gì cũng không biết, vậy tự tin của anh từ đâu mà dám nói lưu nói vượn Đều là cứu sống mạng người, tây y có thể được người ta kính trọng, thì đông y liền đáng để cho người ta giẫm dưới hai lòng bàn chân chắc Ờ đúng, tôi biết các anh hợp thời hợp mốt, coi thường những điều của thể hệ trước, anh tin cũng tốt, không tin cũng tốt, chả liên quan gì đến tôi, nhưng xin lỗi, mẹ anh không dạy anh trước khi tự do ngôn luận, đầu tiên phải học một ít cách làm sao tôn trọng người khác à ”

Editor lầm nhảm: Thân là một đứa sủng công, mình cực kỳ thích những lúc bạn thụ xù gai bảo vệ chồng mình trước mặt người khác, vì nguyên khúc mắng người này của Tiểu Đổ mà mình đã tình nguyện đào hố không hồi tiếc

6. Chương 6: Chương 39-54

39.

Mấy bác có bao giờ cầm micro cãi nhau với người khác chưa

Hiện tại tôi có thể nói cho mấy bác biết, thật sáng khoái tinh thần, toàn hiện trường chỉ có âm thanh của chính mình vang vọng, đối phương muốn cãi lại cũng hoàn toàn bị nhấn chìm không nghe thấy a ha ha ha...

40.

Còn một vấn đề.

Làm mặt ngẫu đã xong, chữ cũng đã xong. Tôi nên kết thúc như thế nào đây

41.

“Đỗ Thanh.” Vương Đức Toàn không biết từ khi nào đi đến dưới sân khấu, dùng tư thái “thật bó tay với cậu nhóc nhà tôi”, duỗi một tay về phía tôi: “Ngoan, lại đây, thật không giống ai.”

Tôi thuận theo cái bậc thang này, hừ một tiếng, bỏ micro xuống, nắm lấy tay anh về chỗ.

Đột nhiên cửa phòng bị đẩy ra, một nhân viên phục vụ đi vào hỏi: “Xin hỏi, quý khách có nhu cầu gì ”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, Vương Đức Toàn mở miệng, “À, tôi lỡ tay vặn volume xuống không.”

Anh ấy phân phó nhân viên bày ra mấy loại rượu mắc tiền, quay đầu lại, nói với tất cả mọi người: “Thật xin lỗi, Đỗ Thanh còn trẻ, tính tình ngay thẳng, cái này là tôi mời, coi như tôi thay mặt em ấy bồi lễ với mọi người, mọi người rộng lượng tha thứ cho.”

Mọi người vội vàng nói không sao, không sao, đừng thương tổn hoà khí vân vân.

Bên trong một mảnh hài hoà, tôi nghe thấy tên T tiện nhân kia thì thầm một tiếng: “Chạy xe điện rẻ rách, nghèo rồi mỏng tờ, còn bày đặt chịu bị đánh sưng mặt*.”

*Nghĩa là một số chuyện mình không làm nổi nhưng vẫn cố gắng cứng rắn, để chống đỡ mặt mũi, giữ thể diện.

42.

Trước khi tôi nhào lên, Vương Đức Toàn nhanh tay lẹ mắt giữ chặt eo của tôi, ấn vào trong ngực anh.

43.

Lực tay anh thật mạnh mẽ.

44.

“Đừng tức giận, khí đại thương gan.” Vương Đức Toàn đóng cửa xe, không nhanh không chậm lấy một bình tiêu dao hoàn từ trong túi ra, đưa cho tôi, “Ăn chút gì không Phán tán hoả khí.”

Tôi đổ một viên thuốc, nhét vào miệng, anh ấy đưa tới một tách nước trong bình giữ ấm, tôi ngửa đầu nuốt xuống: “Em chính là không ưa nổi, thẳng chả chữ em cũng được, dựa vào cái gì chữ anh!”

Wang Đức Toàn mỉm cười một chút, mở đèn xe, khởi động xe điện.

“Anh đó, còn có thể cười được, cũng quá tốt tính đi Người khác đạp lên mặt lên mũi, anh không tức giận hả ”

“Nổi giận nhất thời thì dễ.” Vương Đức Toàn nói, “Anh với anh ta đánh nhau một trận cũng không có vấn đề gì, nhưng sau đó em còn phải đi làm thì tính như thế nào ”

“Ồ.”

Nói chuyện ung dung như thế hữu hiệu sao, đột nhiên một chút cũng không còn tức giận.

45.

Xe chạy một đường đến tiểu khu tôi ở, đầu óc tôi đã tỉnh táo lại, bắt đầu cảm giác mình rất ngây thơ. Như một đứa nhỏ đi đánh nhau, còn muốn người lớn ở đằng sau khắc phục hậu quả, trả nợ cho mối thù tôi kết.

Thiết lập cao lãnh, thông minh, lý trí của tôi đâu rồi

“Nè, anh Vương. Thật ra em, bình thường không nóng nảy như thế đâu.” Tôi liếc mắt nhìn anh ấy, cẩn thận từng li từng tí giải thích, “Em là người rất dễ ở chung đó.”

“Ừm, anh biết.”

“Ngày hôm nay chỉ là kích động một chút.”

“Không có chuyện gì, đừng chấp nhặt với bọn họ.”

“Anh làm sao có thể kiềm chế tốt như vậy ” Tôi không nhịn được cảm khái.

Vương Đức Toàn đem xe điện đậu vào một góc trên bãi đỗ xe.

“Câu nói như thế này anh nghe nhiều lắm, muốn nổi giận cũng không giận nổi.” Anh nói, “Huống hồ đồng ý quả thật không phải mười phần vẹn mười, cho tới hôm nay, khuyết điểm của nó cũng nổi bật giống như ưu điểm của nó vậy, bị phê bình không có nghĩa là không tốt. Anh chỉ có thể làm là cố gắng loại đi những cái xấu, giữ gìn những cái tốt, để nó phù hợp với thời đại, phát huy tinh hoa rực rỡ của nó. Bảo bảo, những việc anh chưa làm xong còn nhiều lắm, mà cuộc đời lại ngắn ngủi, làm sao còn có nhiều thời gian để chấp nhặt với những người hiểu thắng ”

À, sau khi việc lần trước được sáng tỏ, biệt danh của tôi trong lòng anh liền biến thành “Bảo bảo”.

Này, lúc thường đùa giỡn thì gọi cũng không sao.

Thế nhưng anh làm sao có thể tại thời khắc nghiêm túc như vậy mà gọi bảo bảo.

Rất phạm quy!

Anh không muốn đề em thì tại sao lại muốn thả thính em!

46.

Tôi sùng kính nhìn Vương Đức Toàn, rất giống như đang nhìn một vị thần.

Không, anh ấy không phải là thần linh, chỉ là một con người, có thân thể máu thịt, thất tình lục dục, nhưng dùng sức của một người, chữa trị nỗi khổ của người khác, mưu phúc vì sự khỏe mạnh của càng nhiều người.

Tôi thâm tình nhìn anh, trong lòng chỉ có một ý nghĩ.

Người đàn ông tốt như vậy là của tôi rồi, mấy bác không cướp được đâu, tuyệt đối đừng ao ước ha ha ha ha.

47.

“Nhưng mà,” Vương Đức Toàn bỗng nhiên nói, “Nhìn thấy có một cậu bạn nhỏ liều mạng bảo vệ anh, cảm giác vẫn rất hạnh phúc.”

Một nửa tiếng cười đề tiện trong lòng tôi im bật đi.

Anh ấy cúi người, cánh tay dài duỗi một cái, đem tôi vây bên trong không gian thu hẹp của toà xe.

Tôi không làm chứ, ghé tựa–don! Anh cứ nhiên ghé tựa–don!

Khí chất bá đạo tổng tài quen thuộc của Vương Đức Toàn lại xuất hiện, anh ấy nắm cầm tôi, không giải thích mà hơi nghiêng đi.

Chờ chút, tình huống này là thế nào Nhanh như vậy sao Tôi còn chưa chuẩn bị xong đâu! Tôi thật sự là lãnh cảm đó! Quên đi kìa nó! Đây là muốn làm tới base thứ mấy* Muốn chơi xe nhún sao Lẽ nào lần thứ

nhất của tôi sẽ xảy ra trong buồng xe điện sao Có điều không gian chỗ này có chút nhỏ Có đủ bí mật không Không đúng, trọng điểm là không có chuẩn bị dầu bôi trơn...

*First base là chấu lưỡi, second base là sờ mó, third base là bj, còn home run là làm tênh... / / / w / / /

Trong lòng tôi ầm ầm nhảy lên, một bên nghĩ bậy bạ, một bên sốt sắng nhắm mắt lại, chờ đợi.

Tôi cảm nhận được tiếng hít thở thân thiết của Vương Đức Toàn, cảm giác được đôi môi mềm mại của anh ấy chậm rãi đến gần.

Anh nhẹ nhàng, hôn một cái lên mắt của tôi.

“Mười hai giờ, trễ rồi, em nhanh đi lên đi.” Anh nói.

48.

Ngày hôm sau, nghe nói cái video tôi anh dũng tức giận được truyền khắp cả công ty, ngay cả cấp trên cũng nhìn thấy.

“Bị phê bình ” Vương Đức Toàn hỏi trong điện thoại.

“Không, không có, đều không lên tiếng, mỗi người chỉ đăng một bức hình đồ ăn cho chó thôi.”

“Tại sao lại đăng ảnh đồ ăn cho chó ” Ảnh không rõ. (Phát cẩu lương cho cẩu độc thân chứ sao ())

“À, có lẽ không ai quan tâm chuyện xàm xàm của em, chắc là mọi người muốn giao lưu, trao đổi kiến thức nuôi thú cưng đây.” Tôi gục xuống bàn, buồn bã ỉu xìu nói.

“Vậy sao em còn không vui ” Vương Đức Toàn hỏi.

Tôi không hề không vui.

Tôi chỉ có chút muốn khóc mà thôi.

49.

Tuy rằng trong mắt người khác, tôi và Vương Đức Toàn là kiểu mẫu tình nhân điển hình, nhưng trên thực tế, hình thức ở chung hoàn toàn không thay đổi, trái lại cuối năm bận rộn nhiều chuyện, số lần gặp mặt càng ít.

Có gặp mặt cũng chỉ nói chuyện yêu đương trong sáng, ngoại trừ lần trước ngăn cản tôi cãi nhau cùng người ta, ngay cả eo tôi, anh cũng không ôm! Chỉ nắm tay.

Có lần phải tăng hai ca, rồi lại đi hẹn hò với anh ấy, cơm nước xong xuôi, tôi mệt mỏi nằm co quắp ở trên xe, xoa cổ vang rảng rắc, nhưng Vương Đức Toàn có vẻ rất hào hứng, lái xe trực tiếp mang tôi về nhà. Vừa vào cửa, cởi áo khoác, anh đem tôi ném lên trên giường: “Cởi áo len.”

Ủầy Cái gì Ngày hôm nay sao Nhưng mệt mỏi quá nha... Thôi, liệu mình bồi quân tử, đến đây đi.

Tôi chậm rãi cởi áo len, chỉ còn áo sơ mi, mở ra hai cái cúc.

Vương Đức Toàn lật tôi trở người, bàn tay vuốt xuống cổ.

Ủầy Cái gì, không cởi quần áo hả Ai nha, lần đầu tiên mà chơi kiểu tình thú có phải là cũng quá...

Anh ấy không giải thích, nghiêng người, âm thanh thâm trầm nói ——

“Lần trước em không phải nói xương cổ không khoẻ sao, nhân dịp hôm nay xoa bóp cho em.”

“Á!”

“Vậy mà đau Em thiếu luyện tập quá đấy.”

“Anh nhẹ, nhẹ chút được không ”

“Cường độ cỡ này thì sao ”

“Không ——”

... Ít nhất chúng tôi đã phát triển đến cái cổ, từ cái cổ xuống bộ phận không thể miêu tả còn xa không Tôi nước mắt là chả ôm gối, an ủi mình như vậy.

50.

Thời điểm lần sau anh ấy tới đón tôi, nhưng là vào một tình huống không làm cho người khác thấy vui vẻ.

Ngày hôm đó, tôi như cũ tăng ca xong, lòng như lửa đốt chạy ra bên ngoài —— đã nói cùng nhau đi ăn lẩu vào buổi tối, hiện tại một tuần chỉ có cơ hội gặp nhau một lần.

Kết quả vừa đến dưới lầu, lại bị ai đó đang ngồi xổm ngăn cản.

Bạn trai cũ của tôi, cũng chính là học đệ kia, người đầy mùi rượu, hai mắt đỏ chít, say khướt nhào lên, lôi kéo không cho tôi đi, khóc rờn rờn mà tâm sự. Cái gì hồi hận chia tay với tôi, hiểu ra đời chỉ là hư ảo, vẫn thấy tôi là tốt nhất, nói thứ tình cảm dựa trên quan hệ thể xác không đáng tin cậy, thà rằng cùng tôi yêu đương kiểu Plato, vân vân.

Không phải, còn biết kiếm chuyện, còn mồm mép như thế này, đây là xỉ đến mức độ nào

Lúc này, chiếc xe điện nhỏ của Vương Đức Toàn đến, anh ấy từ trong xe bước ra, hỏi chuyện gì thế này.

Tôi nói là bạn trai cũ của tôi.

Nhìn sắc mặt của Vương Đức Toàn, tôi đến cùng vẫn nên vì một phần tình cũ, giúp cậu ta giải vây vậy: “Uống đến say khướt đấy, đừng để ý đến cậu ta, chúng ta đi trước đi.”

Không biết làm sao học đệ lại không cảm kích: “Không cho đi!”

Cậu ta nhìn chiếc xe già cỗi của Vương Đức Toàn, đánh giá vóc người của anh, xì cười một tiếng: “Đây chính người mới anh tìm Tay nhỏ chân nhỏ, anh cũng coi trọng ”

Vương Đức Toàn cao cũng xem cậu ta, nhưng không hùng tráng giống như vậy. Học đệ từ thời đại học đã bắt đầu tập thể hình, luyện ra được vóc người tam giác*, mặc áo sơ mi có thể làm cho tay áo căng chặt, từ trước đến giờ cậu ta cho rằng đây là chuyện rất đáng mặt anh hào.

*vóc người tam giác: vai rộng, hông hẹp.

Nhưng mà người anh em, vậy thì phiền cậu buông tha cho tôi đây, người chỉ có sở thích vận động duy nhất là theo bà cụ trong nhà đến quảng trường đánh cầu lông đi.

Học đệ ỷ vào vóc người vạm vỡ của bản thân, mượn rượu điên cuồng đùa bỡn, còn muốn nhây với tôi không dừng. Vương Đức Toàn kéo tôi ra xa, ngăn cách với cậu ta, cau mày hỏi: “Uống say đúng không ”

Học đệ lớn miệng, giọng Đông Bắc cũng toát ra: “Muốn cạy chi ”

51.

Năm giây sau, người đi ngang qua cửa công ty đều nghe được một tiếng hét thảm.

Đừng tưởng rằng đã xảy ra chuyện đả thương người, không có.

Vương Đức Toàn chính là bắt lấy vai học đệ, theo xương vai đi xuống nhấn một cái, hiển nhiên làm cho cậu ta tỉnh rượu.

52.

À, có phải tôi quên nói cho mấy bác biết, lần trước khi tôi đến nhà Vương Đức Toàn, thấy trong nhà ảnh có một cái cốc thủy tinh thật, trên vách cốc có cắm một cây châm.

Tôi hỏi đây là nghệ thuật trang trí gì, anh ấy nói, đó là khi còn đi học, luyện phương pháp châm cứu, anh đạt kỷ lục về kim cao nhất, cho nên lưu lại làm kỷ niệm.

Vương Đức Toàn khiêm tốn nói, lực chỉ là một phần, chủ yếu vẫn dựa vào kỹ xảo.

Kỹ xảo.

53.

Ngồi trên xe, anh đặt ngón tay trên lưng tôi, giải thích: “Nơi này là huyết phế du, đi xuống là gan du, tỳ du, vị du... Xoa bóp một hồi, có thể sơ tán chất cặn.”

Tôi sờ cái cổ, hoàn toàn không dám nói một câu.

54.

Vẫn là nói chuyện yêu đương dang dở, muốn cái gì xe đạp chứ.

*muốn cái gì xe đạp: một câu thoại trong tiểu phẩm ‘Bán quả’, nghĩa là vật này không đáng giá, không có ý muốn.

7. Chương 7: Chương 55-65

55.

Rất nhanh đến thời điểm nghỉ tết, cha mẹ lập bắp nhắc nhở tôi, có muốn mời bạn trai đến nhà làm khách hay không, tôi mới ý thức được, đây là muốn —— nhìn thấy gia trưởng

Giống như chuyện hiển nhiên, quan niệm của thế hệ trước vẫn được đặt ở đó, mặc dù là hai người đàn ông ở bên nhau, dù sao cũng phải trải qua quy trình gả cưới kết hôn, mới chính thức bắt đầu sống chung cho đến hết đời.

Vương Đức Toàn không có dị nghị, thậm chí tỏ vẻ cha mẹ của anh cũng có ý tưởng giống thế.

Lúc đó, hai chúng tôi đang ở trong siêu thị, mua đồ tết cho từng người trong nhà, xem như là lần hẹn hò cuối cùng trước khi ăn tết. Đồng người chen chúc nhau trong siêu thị, đẩy xe nửa bước cũng khó khăn, tôi rất hồi hộp, vẫn luôn lải nhải, nói nhiều để che giấu nội tâm lo lắng. Vương Đức Toàn im lặng không lên tiếng, đi theo sau tôi, thỉnh thoảng đặt vào trong xe một, hai món đồ.

“Cha mẹ anh đều là người có học thức, tặng quà không thể quá tầm thường, hai bác có đặc biệt thích cái gì không À, riêng cha mẹ em thì cứ tùy ý, anh đừng mang vật gì quá quý giá, chọn chút hoa quả hay điểm tâm là được...”

Trên đỉnh đầu, tiếng loa phát thanh vẫn luôn tuần hoàn nhắc nhở: “Các vị khách xin chú ý, tết âm lịch là thời điểm đông người, xin cẩn thận đề phòng, giữ kỹ bảo bối của chính mình, bảo quản những món đồ quý giá...”

Tôi nói nói, chợt phát hiện Vương Đức Toàn không ở đằng sau, đang nhìn bốn phía, đột nhiên một bàn tay nắm lấy tay tôi.

Tôi giật mình, lại thở phào nhẹ nhõm: “Nhiều người như vậy, em còn tưởng rằng anh bỏ đi đâu rồi.”

Khuôn mặt của Vương Đức Toàn không chút nào thay đổi nói: “Không có chuyện gì, anh nhất định sẽ giữ em thật kỹ.”

56.

Năm phút đồng hồ sau, tôi mới nhận ra được lời này là có ý gì.

... Ở đây hình như có ai bị thứ gì đó bám vào người, 110 có giải quyết chuyện này không (‘ /// _ /// ‘)

*110: số điện thoại gọi công an ở Trung Quốc.

57.

Tân xuân vừa qua, nhà họ hàng cần đến thăm cũng đã đi hết, trên đường còn chất đầy vỏ pháo nổ rực, bầu không khí vui mừng còn chưa tản đi, Vương Đức Toàn chính thức đến viếng thăm nhà tôi.

Cha mẹ tôi đã sớm chỉnh lý cho trong nhà sáng sủa hẳn lên, hạt dưa mứt trái xếp đầy trên bàn, nhiệt tình mời anh ấy đến phòng khách: “Ai nha, Tiểu Vương, tới thì tới, còn mang quà cáp gì làm chi, mau ngồi ngồi ngồi.”

Tôi cũng ngồi xuống bên cạnh, lặng lẽ theo dõi anh. Tuy rằng cũng chỉ cách một tuần lễ không gặp, không khác gì nhiều so với bình thường, nhưng mà trong giữa thời điểm cuối năm, lại cảm thấy thật là lâu.

Vương Đức Toàn bỗng nhiên ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt của tôi, cả hai cùng sững sờ, nhưng trong lòng lại có cảm giác như nở một nụ cười.

Một khắc đó, tôi cảm thấy cuộc đời đạt được điều mình hằng mong muốn, chỉ cần được như vậy, nguyện cứ mãi như thế, ngàn năm vẫn mãi như cũ.

58.

Thế nhưng bầu không khí tốt đẹp như thế, hai cụ trong nhà làm sao lại không hiểu vậy.

Cần phải vào lúc này cố vấn chuyện răng vàng, miệng thúi với táo bón à!

Có chừng có mực nha! Coi như là bác sĩ, ai lại muốn năm mới còn phải xem bệnh cho người khác!

“... Mẹ, mẹ, được rồi, này, mẹ à.”

“Ai, mày đừng có quấy rầy mẹ, không thấy mẹ đang nói chuyện chính sự hả.” Mẹ tôi hất tay tôi ra, bỗng nhiên nhớ lại, “À, trong nhà không đủ đồ ăn, con đi ra ngoài mua một ít về đi.”

Tới lúc tôi trở lại, đã nhìn thấy cha tôi ngồi ở trên sô pha, mẹ tôi ngồi bên cạnh mang kính lão, một tay cầm bút, một tay cầm sổ, Vương Đức Toàn một mặt bối rối, không biết làm gì, ngồi ở đối diện, tiếp thu một tràng oanh tạc liên hồi.

“Cũng không phải! Tiểu Vương, để dì nói với cháu, chú của cháu buổi tối ngày rất nghiêm trọng, còn chảy nước miếng, dính nước dãi vàng khè lên gối, súc miệng cũng súc không sạch, mùi trong miệng còn rất khó chịu! Cháu nói xem là bởi vì cái gì ”

“Cái này là...”

“Ồ, như vậy à. Vậy còn rụng tóc Cháu nhìn Địa Trung Hải trên đầu ông kìa, mấy năm qua càng ngày càng thưa thớt, sắp đếm được còn bao nhiêu cọng rồi.”

“Đó là...”

“Cháu nói như vậy dì còn yên tâm một chút.” Cuối cùng mẹ tôi lo lắng thở dài, “Ồi Tiểu Vương, cháu không biết chứ, dì rất lo lắng mấy tật xấu này của chú có thể di truyền, cũng không biết liệu Đỗ Thanh lớn tuổi hơn cũng như vậy không, nhớ như...”

“Đỗ Thanh đều di truyền tật xấu của tôi chắc.” Lão đại cha tôi mất hứng bỏ một đao, “Sao bà không nói bà bị cao huyết áp chứ Nghe nói tam cao* di truyền mới rõ ràng. Thằng nhóc thúi kia lại không thích vận động, bây giờ còn trẻ chưa hiện ra, chờ nó già rồi, bà chờ xem đi, ai ở cùng với nó, có mà phải hầu nó đấy.”

*tam cao: mỡ máu cao, huyết áp cao, đường huyết cao.

“...”

Tôi ném đồ ăn, yên lặng bưng mặt.

Rốt cuộc làm sao biến thành cái phong cách này rồi.

Cha đề! Mẹ ruột! Tại sao cần phải thảo luận những vấn đề này ngay bây giờ! Trên ti vi ngày nào chả có ‘Dưỡng sinh đường’! Hơn nữa còn chiếu lại đó! Không được nữa thì con đưa hai người đi bệnh viện! Việc này liên quan đến chuyện đại sự cả đời của con đấy! Cầu xin hai người có giả bộ thì cũng phải giả bộ đến mức bình thường một chút được không!

59.

Bất kể Vương Đức Toàn thề son thề sắt như thế nào để an ủi, chứng minh ảnh sẽ không bao giờ ghét bỏ tôi, cũng không thể nào làm biến mất bóng ma nghiêm trọng trong lòng tôi được.

60.

Chờ đến lúc tôi đến thăm gia đình anh ấy, thì càng thêm tự ti.

Nhà người ta từ trong ra ngoài viết bốn chữ lớn, thư hương thế gia.

Sau khi vào cửa, đập vào mắt đầu tiên chính là tất cả gia cụ bằng gỗ tử đàn được tạc nhả trang hoàng, vại cá, dụng cụ uống trà, đa bảo các, sách được đóng buộc chỉ trên giá, trên bàn giấy và bút mực, cái chạn nằm dề lên bản vẽ chưa khô.

Cha mẹ của Vương Đức Toàn, một người là bác sĩ đông y, một người là giáo sư đại học. Vương lão tiên sinh hai mắt sáng ngời, không nổi giận nhưng vẫn uy nghiêm, dì Sở có tri thức, hiểu lễ nghĩa, ôn nhu dễ gần, vừa nhìn hai người liền biết đây là người tao nhã có văn hoá, tôi ở trước mặt bọn họ, tay cũng không biết đặt chỗ nào cho tốt.

Sức lực trong lòng xì xì hở ra một lỗ, tôi đây xuất thân tầm thường trong một gia đình bình thường, đối phương làm sao có thể nhìn tôi lọt vào mắt.

Wang lão tiên sinh tiên phong đạo cốt, sắc mặt nghiêm túc, nhàn nhạt lên tiếng chào hỏi, ngay cả một câu cũng không muốn nhiều lời với tôi, ông ấy ngồi bên cạnh một lúc, rồi dứt khoát trở về bàn đọc sách luyện chữ. Tôi có chút hoảng loạn, không biết mình chọc tức chỗ nào khiến ông ấy không ưa.

Ngược lại, dì Sở rất hoà ái, vội vàng giải thích: “Đừng để ý, ông ấy chính là như vậy, không thích nói chuyện, Tiểu Đễ, chúng ta cứ tán gẫu chuyện của chúng ta.”

Thừa dịp bà đi vào nhà bếp thu xếp cơm nước, Vương Đức Toàn cũng an ủi tôi: “Yên tâm đi, sau này em sẽ biết, cha anh kỳ thật rất dễ gần, ông ấy rất thích em.”

Nơi nào nhìn ra thích em chứ

Anh nhỏ giọng nói: “Em không phát hiện ra sao Ông ấy vẫn luôn lén lút nhìn em đấy.”

Tôi theo bản năng nhìn về phía bàn đọc sách, Vương lão tiên sinh cấp tốc thu hồi ánh mắt về lại giấy Tuyên Thành trước mặt, ho khan một tiếng.

... Có chút đáng yêu.

Một đời là lão đông y Vương lão tiên sinh, cư nhiên còn có thuộc tính ngạo kiều mô đen như thế

61.

Dì Sở gọi mọi người ăn cơm, Vương lão tiên sinh vừa ngồi vào bàn, liền khôi phục thái độ cao lãnh, nghe chúng tôi một bên cười cười nói nói, chính mình không nói một lời.

Thế nhưng trải qua nhắc nhở hữu nghị của Vương Đức Toàn, tôi đã chú ý tới, ông ấy kỳ thật nhiều lần muốn nói lại thôi, không chen lời vào.

Cũng làm người có chút không đành lòng. Trên bàn cơm cũng không có nói chuyện gì đặc biệt, không phải hỏi thăm chút tình huống gia đình, chuyện trong nhà, có khó mở miệng như vậy sao

Nín nhịn nửa bữa cơm, cuối cùng vào lúc tôi nhắc tới cha tôi từng làm lính ở Hà Nam, Vương lão tiên sinh sáng mắt lên, tìm được điểm chung.

“Hà Nam, Hà Nam, tốt, tốt.” Ông có khẩu âm nguyên chất nguyên vị của quê cha đất tổ, rất vui vẻ nói: “Vậy hai ta* còn có thể tính là nửa đồng hương đây hử!”

*Ở đây Vương lão tiên sinh dùng chữ 你 (yên) là phương ngữ của xưng hô “tôi”.

62.

Dì Sở gấp cho ông ấy miếng xương sườn, ôn nhu nói: “Ăn cơm của ông đi, không nói lời nào có người coi ông là người cầm chắc ”

63.

Wang lão tiên sinh dò xét sắc mặt của bà, yên lặng cúi đầu mà bới xương sườn trong bát.

Còn anh con trai chẳng ra gì Vương Đức Toàn chỉ ngồi một bên, ngoảnh mặt làm ngơ, gặp biến không sợ hãi, đưa vào miệng một ngụm canh.

Dì Sở lần nữa hướng về phía tôi, vẻ mặt ôn hoà nói: “Tiểu Đỗ, đừng khách khí, ăn nhiều một chút, tay nghề của dì thế nào ”

Không, dì ơi, cháu nghe thấy được.

Đừng tưởng rằng như vậy là có thể làm bộ mới vừa nghe nhầm được không.

Cho nên Vương lão tiên sinh không lên tiếng, không phải bởi vì ngạo kiêu, mà là bị dì cấm nói có đúng không!

Sau đó, tôi trơ mắt nhìn Vương lão tiên sinh tặc tâm không chết*, mấy lần nỗ lực phản kháng đều bị vô tình trấn áp, rốt cuộc không nhịn được mà bạo phát, vỗ bàn một cái.

*tặc tâm không chết: không buông tha ý xấu, tiếp tục làm.

“Người Hà Nam thì rằng Người Hà Nam có điểm nào mà bà khó chịu! Mà bà xem thường người Hà Nam như rì! Tui cùng thằng bé nói một câu cũng không được hầy!”

“Ồ. Không ai nói không được.” Dì Sở nhàn nhạt liếc mắt nhìn ông, “Ông muốn nói cái gì ”

“Tui... Tui... Không, không muốn nói cái gì.” Vương lão tiên sinh dừng một chút, lặng lẽ thu tay về, cái miệng hơi di chuyển về một bên khác, “Tiểu Đỗ ni, cháu ăn nhiều một chút, cơm đủ chứ Không đủ thêm nữa ni.”

64.

Wương lão tiên sinh, một đời là lão đông y, xuất thân từ nông thôn Hà Nam, vào thập niên 80 dựa vào sự phấn đấu của chính mình mà thi đậu đại học y khoa, bá được danh sư, cưới được kiều thê, đi tới đỉnh cao nhân sinh.

Chính là trong cuộc đời có hai thói quen khó sửa, một là hết sức nói nhiều, hai là tiếng phổ thông không tốt, một khi cao hứng thì sẽ xổ một tràng giọng quê hương ra bên ngoài.

Bởi vì có lệnh cưỡng chế của phu nhân, thời điểm con rể tương lai tới cửa, không cho lời kéo người ta lại nhải không để yên, an tĩnh như gà* mà làm thế ngoại cao nhân.

—— ở trên.

Là Vương Đức Toàn sau đó tiết lộ cho tôi biết.

*An tĩnh như gà: Khi mình tra thì nhiều người cũng không biết tại sao lại gọi là an tĩnh như gà, nhưng có một bình luận giải thích rằng nó giống như tư thế “khi bị bắt bán *** tại chỗ, im lặng ôm đầu núp ở góc”, chắc đáng vẽ này giống con gà, có lẽ thế. xD

65.

“Mẹ anh không có ý gì khác đâu, đây là lần đầu tiên em đến nhà anh, mẹ sợ cha anh lại nhải nhiều quá, dọa em không dám đến thăm nữa.” Vương Đức Toàn cười cười, đưa tôi đến cửa tiểu khu.

“Làm sao có thể chứ.” Tôi có vẻ không vui, đi sát bên cạnh anh. Đừng nói không muốn tới nữa, tôi bây giờ cần bản cũng không muốn rời đi. Vừa nghĩ tới muốn gặp lại nhau, thì phải đợi chừng thêm mấy ngày nữa, trong lòng càng trống rỗng. Nhi nữ tình trường* đơn giản dính dính liên liên, có thể nói, câu như keo như sơn này là do ai phát minh, thật sự mỗi một từ chuẩn xác đến tận trong xương.

*Nhi nữ tức là trai và gái, tình trường là quyến luyến chuyện yêu đương. (Trong đây thì chắc là nhi nhi tình trường mới đúng xD)

Mãi cho tới cổng lớn.

“Em về đây.”

“Ừ, anh giúp em gọi xe.”

“Không cần, em tự bắt xe về, trời lạnh, anh trở về đi.”

Ai cũng không nhúc nhích.

“ ... ”

“ ... ”

“Xung quanh đây có cái công viên, đi dạo không ” Vương Đức Toàn hỏi.

Công viên được bao phủ trong làn áo bạc, treo đầy băng, óng ánh long lanh, khắp nơi là người lớn mang theo trẻ con vui cười đùa giỡn.

Tôi tìm kiếm chỗ tuyết còn bằng phẳng, sột sột giẫm lên vết chân, đột nhiên nhớ tới một chuyện, quay đầu hỏi Vương Đức Toàn: “Em không có kỳ thị vùng miền đâu, tại sao anh không sớm giải thích rõ ràng với cha mẹ anh ”

“Tại sao phải giải thích ” Anh ấy không quan tâm lắm, “Không cần phải để ý đến bọn họ. Cãi nhau mấy chục năm đều như thế. Mấy chuyện mẹ anh không thích ở cha anh nhiều lắm, nói thô ngữ, thích ăn tỏi, kem đánh răng thích bóp từ giữa lên, rác đầy cũng không biết đổ.”

Tôi “A” một tiếng, biểu thị không thể tưởng tượng.

“Bà ghét lắm, nhưng không để người ngoài nói xấu cha anh một câu. Lúc anh học tiểu học, có người cười nhạo ông ấy là đồ nhà quê, mẹ anh liền tìm tới cửa, lấy tài văn chương của giáo sư tiếng Trung, mắng đối phương nửa giờ, một câu cũng không lặp lại, cũng không mắng một câu thô tục.”

Tôi vỗ tay, “Sở phu nhân cân quắc hào kiệt, tư thế mắng người chắc chắn oai hùng hiên ngang, nhưng đáng tiếc hậu sinh không có duyên nhìn thấy.”

“Thật ra anh cũng không tận mắt thấy, là nghe người ta nói.”

“ ... À.”

“Nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ tức giận của em ở KTV lần trước, anh đã nghĩ, nhất định giống nhau như đúc với bà năm đó.”

Câu nói kế tiếp của tôi nhất thời bị mắc kẹt.

“Cho nên, không có người nào ghét bỏ người nào, chỉ là, có nguyện ý bao dung hay không, sinh sống chính là sắt mài sắt, người mài người, mài mài cả đời.” Vương Đức Toàn ho khan một tiếng, “Bảo bảo, anh cũng có rất nhiều khuyết điểm, có rất nhiều chỗ khiến người ta khó chịu, thế nhưng em có nguyện ý hay không...Có nguyện ý hay không...”

Lỗ tai của anh có chút hồng.

“ ... Chuyển đến ở cùng anh ”

8. Chương 8: Chương 66-72

66.

“Sau đó thì sao Cho nên, mà cứ như vậy mà cự tuyệt ” Trên mặt mẹ tôi lộ ra biểu tình khó có thể tin.

“Ôi chao Chẳng qua là con cảm thấy đột nhiên quá, đầu óc nhất thời chưa quay lại... Cứ tùy tiện đáp ứng ở chung với người ta, liệu có chút không tự trọng không. Với lại, sau khi tốt nghiệp con luôn luôn ở trong nhà, đột nhiên dời ra ngoài, sợ mẹ không chịu được mà...”

Chủ yếu cũng bởi vì khi đó có một thằng bé, vẫn luôn lặng lẽ theo sau chúng tôi, đột nhiên phát cảnh cây, hô to một tiếng: “Ồ ồ ồ! Bảo bảo! Em có nguyện ý chuyển đến ở cùng anh hem nha!” Một bên ồn ào, một bên nhảy tung tăng chạy mất.

Thật lúng túng, bầu không khí bị huỷ đến không còn một mống, đề tài này không còn cách nào để tiếp tục thảo luận.

Tôi càng nói, giọng càng nhỏ, bởi vì Lý Mỹ Lệ phu nhân trông như muốn ngắt.

“Lão Đổ! Lão Đổ, ông tới dìu tôi một cái ——” Tay bà run run, “Con trai ông, con trai ông tôi không dạy được nữa rồi...”

Dưới sự nâng đỡ của cha tôi, mẹ tôi chỉ tiếc mài sắt không nên kim, chỉ vào tôi: “Lớn già đầu rồi, một chút cũng không tự lập, lại còn ở nhà ăn bám cha mẹ, mẹ làm sao không sớm nhìn ra mày thích dựa hơi mẹ như vậy... Tương lai làm sao có người muốn đây... Coi chừng ế cả đời nha con...”

“ ... ”

Mẹ, mỗi tháng mẹ cầm tiền sinh hoạt con đưa tiêu không nường tay là sao

Nói bởi vì trải qua tuổi thơ ấu bất hạnh nên đối với con muốn gì được nấy đâu

Cái cùi chỏ cũng quăng đến 800 dặm bên ngoài rồi! Con còn có phải vệt con mà mẹ yêu nhất không!

“Đương nhiên, mặc kệ như thế nào, mẹ vĩnh viễn yêu con nhất, không phải là do quan tâm sẽ bị nói loạn sao.” Mẹ tôi bình tĩnh lại nói như thế.

Sáng sớm hôm sau, tôi cùng hai cái vali bị nhốt ở ngoài cửa nhà.

Tôi vừa bi phần vừa có chút kích động nhỏ mà gọi điện kêu xe, nói ra địa chỉ nhà Vương Đức Toàn. Chính là nhà anh ấy mua, bình thường không ở cùng cha mẹ.

Vừa xuống xe, Vương Đức Toàn đã chờ tôi ở cửa lớn từ lâu.

“Dì gọi điện báo cho anh.” Anh giúp tôi kéo một cái vali, “Dì nói em sinh hoạt làm việc và nghỉ ngơi không có quy luật, muốn anh giám sát sửa đổi, đỡ ngày nào đó đột tử, hoặc mắc bệnh cả người.”

“Ôi dào, không đến nỗi đâu.” Tôi tự kéo một cái vali khác, một tay sờ sờ tóc, “Em chỉ cầu đừng sớm chầu trời là được rồi.”

“Vậy thì buổi tối ngủ sớm, đừng luôn tiêu hao chút thận tinh.”

“Không phải chứ, khó quá, chứng cường bách ngũ muộn của em đến thời kỳ cuối rồi.”

“Chứng cường bách ngũ muộn ” Vương Đức Toàn ý tứ sâu xa nhìn tôi một chút, “Yên tâm, bảo đảm uốn nắn lại cho em.”

Lúc đó, tôi chỉ cho là anh ấy thuận miệng nói chơi.

Thu xếp đồ vật của tôi xong xuôi, rồi lại đi ra ngoài mua một chút đồ dùng sinh hoạt hằng ngày, chúng tôi bận bịu đủ thứ chuyện. Kỳ nghỉ tết sắp kết thúc, công tác chuẩn bị trở về quê đạo.

Buổi tối anh ấy làm cơm, cháo hoa dưa cải, tôi cầm chén thổi thổi, ăn sạch sành sanh. Sau đó, cùng nhau dọn bát đĩa, xuống lầu đi bộ, hết thấy đều tốt đẹp đến không chân thật.

Nhưng mà vừa đến mười giờ, anh ấy thật sự tàn nhẫn tóm tôi ra khỏi máy vi tính, mạnh mẽ cúp Wifi, đuổi tôi đến nhà vệ sinh rửa mặt.

Lòng dạ độc ác cỡ nào, cúp mất Wifi!

Tôi đương nhiên không dám kháng chỉ không nghe.

... Nhưng tôi còn 3G nha.

67.

Chờ tôi đánh răng rửa mặt xong, mở đèn ngủ, nằm trên giường, lén lút dùng điện thoại di động, cửa phòng đột nhiên cách mở, Vương Đức Toàn xuất quỷ nhập thần xông vào.

“Chơi điện thoại di động vui không Em đi ngủ sớm để làm gì ” Anh ấy từ trên cao nhìn xuống tôi, vẻ mặt “Em còn lời nào để nói không”.

Đậu mạ, cây ngay không sợ chết đứng mà đột kích ban đêm như thế, đây không phải là Vương Đức Toàn tôi biết

Tôi bị bắt quả tang, vô cùng mất mặt, vội vã tắt điện thoại di động, bảo đảm: “Em ngủ ngay đây, chỉ là đồng hồ sinh học nhất thời không thay đổi được.”

“Hừm, em không bắt đầu thay đổi thì vĩnh viễn cũng không đổi được.” Vương Đức Toàn nói, “Đừng ngại biện, mau mau ngủ đi, anh nhìn em*.”

*Câu gốc là , nhưng mình mù tịt tiếng Trung, không hiểu câu này có nghĩa gì khác không, nếu có thì cầu cao nhân chỉ bảo orz.

Nhìn thì nhìn chứ.

Không đúng, anh ấy mới vừa nói cái gì

Nói tới chỗ này các bạn khán giả, tôi biết các bác nhất định hiểu nhầm.

Không sai, phản ứng đầu tiên của tôi cũng là, có phải anh ấy sẽ lập tức nhào tới giường, cương quyết đè tôi lại, tà mị nở nụ cười nói “Anh, nhìn, em, ngủ”

Khà, khà, đầu óc đen tối của mấy bác, đối mặt với một viên đại y chi tâm, có thể thuần khiết một chút được không.

Ảnh kéo ghế từ bàn đọc sách qua, ngồi đối diện đầu giường, hướng đèn bàn về phía mình, trên đầu gối mở ra một hồ sơ bệnh án, không nhanh không chậm nói: “Chờ em ngủ thiếp rồi, anh sẽ đi.”

Nói nhìn đúng là nhìn.

Nhìn.

Này ai còn có thể ngủ được!

Tôi không thể làm gì khác hơn là nộp điện thoại di động, chấp tay lên trời thề thốt, cầu thần vái phật đưa vị đại gia này đi.

68.

Nói đến cái này, sau khi chuyển tới, tôi với điện thoại di động giống như từ đây cách biệt.

Lúc ăn cơm không thể chơi điện thoại di động, buổi tối trước lúc ngủ không thể chơi điện thoại di động, lúc làm việc không rảnh chơi điện thoại di động, lúc hai người ở chung đối mặt nhau, cúi đầu chơi điện thoại di động là bất lịch sự.

Nếu thời gian đi toilet quá lâu, Vương Đức Toàn liền nhắc nhở tôi cẩn thận kéo bị bệnh trĩ.

Đối với kẻ mắc bệnh nghiện điện thoại di động trầm trọng như tôi mà nói, quả thật là một thảm họa.

Không phải là hoàn toàn không xài —— nhấn tin cho bạn bè hay đồng nghiệp, kiểm công thức lúc nấu ăn, mấy việc bình thường này đó thì Vương Đức Toàn cũng sẽ dùng điện thoại, anh ấy chỉ không thích bỏ phần lớn thời gian để mê muội tiêu khiển.

Tôi làm sao không biết ngại mà vẫn ôm điện thoại chơi Hearthstone*, xem chương trình giải trí được chứ

*Hearthstone: Heroes of Warcraft là một trò chơi thẻ bài trực tuyến.

hearthstone-1024×576

Tuy vô cùng đau khổ, nhưng để làm cho Vương Đức Toàn vui, tôi dĩ nhiên cần rằng cai nghiện di động, dù sao tôi cũng không muốn ấn tượng của bản thân trong lòng anh lại là một thằng trạch nam lúc nào cũng cúi đầu.

Cảm giác mình hi sinh vì tình yêu, quả thật quá vĩ đại.

... Nhưng mà Vương Đức Toàn làm sao còn không chú ý tới, cầu ôm một cái.

69.

Nói thật, xuất thân của cả hai, tính cách và trải qua trưởng thành đều khác nhau, tình cảm là một chuyện, chân chính sống chung một chỗ, thật sự là khiêu chiến rất lớn.

Cách sống của Vương Đức Toàn gò bó đến nghiêm cẩn, nói cách khác, hoàn toàn là lối sống của người già. Tôi thích anh, không thể không điều chỉnh, nỗ lực dung nhập vào bên trong quỹ đạo của anh.

Mỗi sáng bảy giờ là bị anh kêu dậy (nghe đâu bởi vì ba tháng mùa đông “Nằm sớm dậy trễ, phải chờ ánh mặt trời lên”, nên cho tôi thời gian lười biếng, nhưng chờ đầu xuân thì phải dậy sớm hơn), theo anh đến quảng trường học thái cực quyền. Buổi tối một thân uể oải tan tằm về nhà, cơ hồ chưa kịp thả lỏng một chút, cũng đã lên giường ngủ. Cuối tuần... nơi thường đi nhất là nhà phụ huynh của cả hai... chuyện thường làm nhất đi dạo công viên và tổng vệ sinh. Bình thường ở nhà lúc ăn cơm, nhất định phải lược nguyên liệu mua về, cơ hội đi ăn tiệm cũng ít, Vương Đức Toàn nói không tốt cho sức khỏe. Không xem phim, không du lịch, thời điểm anh ấy nhàn rỗi ở nhà, chính là yên tĩnh như không tồn tại, không ở phòng ngủ, thì là ở thư phòng, ngày qua ngày đối diện với các hồ sơ bệnh án vĩ đại.

Tôi có lúc tựa như cảm thấy chính mình đang sống bên trong một vở kịch cách mạng.

Không quản Vương Đức Toàn thoát nhìn cỡ nào nam thần, chỉ có thời điểm bạn tự mình ở chung với anh ấy, mới có thể nguyên vẹn cảm nhận được anh ấy, cứng nhắc, một mặt khuyết thiếu tình thú sinh hoạt.

Một lần gần đây, là lễ tình nhân, hoa hồng đầy đường che ngợp bầu trời, tôi không phải đi làm, từ sau giữa trưa bắt đầu bận việc, chuẩn bị một hồi bữa tối ánh nến chờ anh ấy. Kết quả Vương Đức Toàn cùng đồng nghiệp thảo luận một ca bệnh đến nửa đêm mới về nhà, vừa vào cửa liền thúc tôi làm sao còn chưa ngủ.

Nói cái này cũng không phải oán trách gì.

Kỳ thật lễ tình nhân không quan trọng, một bữa tối cũng không có gì, công việc đương nhiên cần được ưu tiên.

Chỉ là có chút đáng tiếc, đôi nhẵn tôi lén lút mua không có cơ hội được lấy ra.

Ngày đó, tôi vốn tính mượn bầu không khí mà cầu hôn anh ấy.

70.

Nhưng mà tôi nói với mấy bác, mấy chuyện này tôi đều có thể tiếp thu.

Chân chính không thể nhẫn nhịn, là từ khi chúng tôi ở chung đến nay, hoàn toàn không phát sinh bất kỳ sự kiện kiều diễm nào, thật giống như đã bên nhau mấy chục năm, trực tiếp tiến vào trạng thái lão phu lão thê vô dục vô cầu.

Đương nhiên cái này cũng do tôi góp nửa nôi, lúc trước ăn no rửng mỡ, tại sao lại nói với anh tôi lãnh cảm lắm chi

Nếu không có chuyện này, ngay cả con cái chúng tôi cũng sẽ có mấy đứa rồi (không đúng).

Như đã nói trước, dục vọng bình thường của đàn ông tôi cũng có, chỉ không muốn lên giường cùng người khác, bởi vì tâm tính mà thôi.

Về phần bây giờ... Tâm tính lượn đi, tôi chỉ muốn bò lên trên giường của Vương Đức Toàn thôi.

71.

Tôi không phải gấp gáp, tôi chỉ là có chút bất an.

Tình và dục từ xưa nay không tách riêng, nhưng tôi lại không thể xác định được Vương Đức Toàn có dục vọng đối với tôi hay không.

Anh ấy nói tôi có chứng khí hư, cách mấy ngày lại châm cứu tại nhà cho tôi một lần. Mấy bác biết đó, châm cứu mà, tóm lại phải lộ tay, lộ chân, lộ trước ngực, lộ sau lưng.

Lần đầu tiên hạ châm trước đây, tôi đã cho là sẽ như vậy — tôi vịn vịn ngược nghịu cởi quần áo, anh ấy dùng ngón tay đặt trên người tôi, tìm tôi huyết vị, sờ tới sờ lui, sờ sờ soạng soạng, không chừng vuốt ve ra một mảnh bong bóng hồng phấn... Không nên cười tôi, không phải trong truyện sách đều viết như thế à!

Trên thực tế, tôi nằm đơ trên giường như khúc gỗ, Vương Đức Toàn mặt không biến sắc, tay nâng cằm, gọn gàng lưu loát, xong rồi kéo chăn, đắp kín cho tôi. Tôi cảm thấy ánh mắt của anh khi nhìn tôi, thật không khác gì ánh mắt khi anh chăm cứu ở Hạc Tunnel Đường.

Tôi đi đâu để nói rõ lí lẽ đây, tìm tác giả truyện sách sao

72.

Lúc nghỉ trưa ở toà soạn tạp chí, có một tiểu biên tập đeo tai nghe, trốn trong một góc, bí mật xem phim không thể miêu tả, nhưng không biết thế nào lại bị cửa sổ thủy tinh sau lưng làm cho bại lộ. Tôi nghiêm túc đứng ở bên cạnh thật lâu, chờ cô gái bỗng nhiên ngẩng đầu lên, sợ đến mức thiếu chút nữa quăng luôn máy tính.

“Chủ, chủ biên!” Tiểu biên tập lúng túng đến nỗi muốn độn thổ.

“Đang xem cái gì đấy ” Tôi hỏi.

Mặt cô đỏ lên, “Một bộ, một bộ phim cảm.”

Cô vội vàng giải thích: “Em chỉ tình cờ nhìn thấy trên weibo có địa chỉ tải xuống, tò mò nên xem một chút, em vốn, vốn cũng không biết nó về cái gì, thật sự, anh đừng...”

“Không cần giải thích, anh hiểu.” Tôi nói một cách lạnh lùng, đưa cho cô một cái USB, “Chép cho anh một phần, cảm ơn.”

Editor lẩm nhẩm: Đọc nhiều đam mỹ rồi, nhưng mình toàn thấy đa phần là công ghen khi không được ăn thụ, hiếm khi thấy bạn thụ nào ghen vì không bị công ăn như Tiểu Đổ.

9. Chương 9: Chương 73-79

73.

Vào một buổi tối thứ sáu, tôi ôm laptop, để chân trần đẩy cửa phòng ngủ chính.

Vương Đức Toàn đang dựa người vào gối đọc sách, ngẩng đầu nhìn tôi một chút, rồi nhú mày lại, xốc chăn bên cạnh lên: “Tại sao lại không đi dép Mau lên đây.”

Nhà của anh lót sàn gỗ thật sự, tôi rất thích cảm giác trực tiếp đạp lên, thế nhưng Vương Đức Toàn rất ghét chuyện này, tam lệnh ngũ thân* không cho tôi làm như vậy.

*tam lệnh ngũ thân: ra lệnh bắt buộc phải tuân theo.

Tôi thuận lý thành chương nhảy lên giường, vui vẻ tiến vào trong chăn ấm, cùng anh nằm chung một chỗ.

“Ngày hôm nay không đọc sách được không, nghỉ ngơi một ngày.” Tôi lay lay cánh tay của anh ấy, “Anh xem phim cùng em nhé.”

Cảm ơn nhà nước, Vương Đức Toàn không có thảo luận với tôi về luật bản quyền hợp pháp vào lúc này, anh ấy suy nghĩ một chút, khép sách lại để qua một bên, đưa tay tắt đèn.

Tôi vội vàng đem laptop đặt giữa hai người, mở video.

Nhạc nền bao phủ lấy chúng tôi trong bóng tối, đặt biệt phiến tình, tôi tới gần Vương Đức Toàn, mặt lặng lẽ nóng lên.

Phim cảm không hổ là phim cảm, pháo đài cổ, giam cầm, loạn luân, ***, bạo lực... Bầu không khí ám muội *** mỹ, như một cái móc câu nhỏ cào một chút trong lòng. Hô hấp của cả hai đều biến điệu, gần trong gang tấc, ai cũng không lừa được ai.

Tôi chậm rãi cởi cúc áo ngủ của anh, mò tới cơ bụng rắn chắc ở dưới, nỗ lực phát huy chút kinh nghiệm thực chiến tội nghiệp của mình mà khiêu khích anh.

Vương Đức Toàn dè dặt tay tôi lại không cho tôi cựa quậy, tôi đơn giản đẩy laptop sang một bên, cười trên đùi, cố gắng hôn anh.

Trong phòng tuy mở máy sưởi, nhưng từ trong chăn bò ra ngoài vẫn cảm thấy hơi lạnh, hoặc bởi vì kích động, cả người tôi hơi run run.

Vương Đức Toàn đột nhiên trở mình, đổi thành tư thế đè tôi ở dưới, nhấc chăn bao lấy cả hai, nhiệt độ nóng bỏng cách lớp áo ngủ truyền tới người tôi.

Một cái tay luồn vào trong quần pyjamas của tôi, tôi vừa sốt sáng vừa bối rối, nhúc nhích cũng không dám. Khớp xương tay của Vương Đức Toàn rõ ràng, cường tráng mạnh mẽ, tôi dám đánh cược rằng anh ấy cũng không có kinh nghiệm gì, nhưng mà —— a, luyện qua công phu đẩy châm có tính không Nghĩ đến gò má lúc anh cúi đầu, hết sức tập trung châm cứu cho người khác, tôi hầu như không chống đỡ được, không cần công phu gì cao siêu, tự tước vũ khí đầu hàng...

... Không, nghe tôi giải thích, tôi xin thề, tôi chỉ là lần đầu tiên quá kích động!

Vì cứu vãn tôn nghiêm, tôi một bên suy nghĩ xem Vương Đức Toàn thích phong cách mạnh mẽ chủ động hay rụt rè một chút, một bên liều mạng tìm tòi lý thuyết xem trong phim, chỉ là không ngờ tới, vào lúc này ảnh vẫn có thể một cước phanh xe thắng gấp, vươn mình ngồi dậy.

74.

Tôi cũng mờ mịt ngồi dậy theo: “Anh làm sao thế ”

Anh buộc lại cúc áo, khi mở miệng còn mang theo chút khàn khàn: “Anh cảm thấy... Phát triển đến một bước này, có khả năng nhanh quá chẳng. Bằng không vẫn chờ thêm một chút nữa ”

“Tại sao phải chờ ” Tôi không rõ vì sao, “Em cũng có thể tiếp nhận rồi, anh còn có cái gì kiêng kỵ Lê nào anh cũng lãnh cảm ”

“Không phải ý này.” Anh trả lời, “Anh hi vọng em suy nghĩ kỹ thêm một quãng thời gian nữa, có thật sự muốn cùng anh thành lập gia đình, sinh hoạt chung một chỗ hay không.”

“Hả Em không phải đã chuyển tới ở cùng anh sao ”

“Đúng.” Anh ấy dừng một chút, vẫn nói, “Cho nên ở chung với anh đến bây giờ, em cũng phát hiện ra con người anh có nhiều chỗ không thú vị đi. Thật ra anh cũng sẽ sợ, e rằng một ngày nào đó, em đột nhiên sẽ không chịu được nữa mà quăng anh Nói chung không quản như thế nào, anh vẫn muốn lưu cho em một khoảng trống để đổi ý, chúng ta trước tiên cứ thử mấy tháng, nếu như đến lúc đó, em thật sự cảm thấy còn thích hợp...”

Tôi từ đầu đã trợn mắt há mồm, nghe đến phần sau, quả thật vừa bực mình vừa buồn cười.

“Vương Đức Toàn, anh còn có thể chơi cái trò này, anh quả thật, quả thật...” Tôi chậm rãi thở ra, “Thời điểm anh bảo em dọn đến ở chung, cũng đều ôm dự định chia tay Vậy anh còn thật khách khí, sợ ngủ với em rồi sẽ chiếm tiện nghi đúng không ”

Anh ấy cũng không tranh cãi cùng tôi, chỉ dùng ánh mắt như thấy trẻ con cáu kỉnh mà bất đắc dĩ nhìn tôi, tôi dĩ nhiên rõ ràng ý tứ kia, ý tại ngôn ngoại là “Em xem, chúng ta bây giờ không phải đã bắt đầu cãi nhau ”

“Anh quả thật... Bệnh thần kinh! Không để ý đến anh nữa!”

Tôi thở hồng hộc nhảy xuống giường, chạy ra ngoài, anh ấy còn nhớ nhắc nhở tôi: “Mang dép vào.”

Vốn đã chạy đến cửa, lại bị câu nói này cảnh tỉnh, tôi đổi chủ ý, quay đầu xông về chỗ cũ, dùng sức nhào lên trên giường.

“Anh tên khốn kiếp này! Đồ xấu xa! Lại còn tính cùng em chia tay! Em mới không để cho anh thực hiện được!” Tôi tức giận rống lên với anh ấy, “Anh muốn đuổi em đi, không bằng trước tiên bước qua xác em đã!”

Vương Đức Toàn không nói nên lời, một lúc lâu mới phản ứng được, đến gần khều khều tôi: “Bảo bảo ”

“Bảo cái gì mà bảo, ai là bảo bảo, thật buồn nôn!” Tôi vặn vẹo như một con giun, dùng sức vẩy tay anh ra, “Chỗ nào mát mẻ thì đi qua chỗ đó đi, không thấy đây còn đang tức giận hả!” (Bỗng dưng nhìn thấy bóng dáng của Vu Dân đầu đây. – w –)

“Ồ.” Anh ấy chậm rì nói, “Vậy anh đến thư phòng ngủ trên ghế sofa ”

“Anh dám!” Tôi càng tức giận, cầu nhàu ngồi dậy một lần nữa, “Anh ngủ chỗ này, còn muốn đi đâu ”

Vương Đức Toàn trả lời một tiếng “Được”, nhưng vẫn mang dép đi ra ngoài.

“Này, anh ——”

“Anh vào nhà vệ sinh.”

“... Ồ.”

Không đúng, ồ cái cọng lông ấy.

Ai nói kết thân gặp nhiều chuyện kỳ quặc, một chút cũng không giả! Mụ nó tôi làm sao lại gặp phải người như vậy! Tôi tức muốn chết rồi đây nè!

75.

Tôi nằm trên giường của Vương Đức Toàn ăn vạ không đi, không biết ngủ từ lúc nào, sáng ngày hôm sau, mới phát hiện cả người quần lầy đối phương như con bạch tuột.

Anh ấy tỉnh rồi, đang gác một cánh tay trên gối, lẳng lặng nhìn tôi.

Tôi kinh ngạc nhìn lại: “Anh...”

“Chào buổi sáng.” Vương Đức Toàn lại gần, hôn một cái lên thái dương của tôi, rồi xuống giường đi rửa mặt.

... Ha ha, cho rằng như vậy là có thể lừa gạt tôi tha thứ cho anh sao

Tôi vén chăn lên nhìn xuống, quả thật khóc không ra nước mắt.

76.

Cả hai làm bộ như tối hôm qua cái gì cũng không phát sinh, ăn sáng xong rồi đi đến nhà cha mẹ anh ấy như thường lệ, nhưng trong lòng chung quy vẫn chôn vùi vương mắc. Dì Sở cũng nhìn ra, lặng lẽ ở nhà bếp hỏi tôi: “Tiểu Đỗ, hai người các con giận đối ”

Tôi ngồi trên băng ghế nhỏ, giúp bà nhặt rau, cười nói: “Không có đâu dì, chúng con rất tốt.”

“Không có thì làm sao tâm tình không tốt ” Dì Sở không tin, “Nhất định là do Lâm Uyên chọc giận con mất hứng, nó làm gì, để dì đi nói nó.”

Tôi thật ra cũng muốn cáo trạng, thế nhưng lẽ nào lại nói sinh hoạt *** của cả hai không đạt được ý kiến thống nhất sao

Dì Sở một bên bày đồ lên bàn, một bên lắc đầu: “Tình tình này của Lâm Uyên rất tệ, như ông cụ non, không có tình cảm mãnh liệt trong sinh hoạt. Con không biết chứ trước đây dì thường hay lo lắng lắm, thấy thế nào nó cũng sẽ phải sống độc thân suốt đời.”

Cho dù dì là mẹ ruột của bạn trai con, cũng không thể nói ảnh như vậy! Tôi có chút nhỏ nhen không cam lòng, nói: “Chỗ nào đâu dì, tính cách của anh Vương không có gì không hay lắm, thậm trọng thành thực.”

“Con là đứa trẻ tốt.” Bà thở dài, “Nói đến cũng là do chúng ta dạy dỗ không đúng phương pháp. Dì lúc còn trẻ thì tranh cường hào thắng, yêu cầu đối với nó quá nghiêm khắc, mọi việc chỉ có thể tranh hạng nhất, hạng nhì cũng không được. Cha thằng bé cũng vậy, khi nó còn nhỏ thì chỉ biết dạy nó bắt mạch, xắt thuốc, cả hai đều khuyết thiếu sự quan tâm trong sinh hoạt của nó. Chờ chúng ta ý thức được vấn đề này, Lâm Uyên đã lớn rồi, có vấn đề gì cũng không thích nói với chúng ta. Thời kỳ trưởng thành của mình, nó phát hiện bản thân thích con trai, rất buồn khổ, nhưng lại không biết nói ai nghe, mỗi ngày chỉ có thể vùi đầu đọc sách, tính tình ngày càng quái gở.”

Tôi nghe đến mê mẩn.

“Mãi cho đến khi nó đi làm, dì giục nó kết hôn, nó mới nói thật cho dì biết để dì sớm hết hy vọng, đừng gây tổn hại cho con gái nhà lành. Ôi, lúc đó dì rất tức giận, thế nhưng sau đó ngẫm lại, suy bụng ta ra bụng người, con gái nhà người ta cũng là bảo bối của cha mẹ, chúng ta dựa vào cái gì để làm liên lụy người khác. Với lại, con cháu tự có phúc của con cháu, chỉ cần có thể sống tốt, tùy mấy đứa vậy.”

Vương Đức Toàn đột nhiên đẩy cửa đi vào: “Hai người đang nói cái gì thế ”

“Có thể nói cái gì.” Dì Sở nói, “Giúp con bán chút đáng thương, lúc nào Tiểu Đỗ ghét bỏ con trong tương lai, thì còn có thể ngấm lại mặt mũi của mẹ.”

“Ồ, cảm ơn mẹ, thế thì nhờ mẹ nói tốt giúp con một, hai câu.” Anh ấy bưng đồ ăn đã xào ra ngoài.

Cửa đóng lại một lần nữa, dì Sở nói với tôi: “Con xem con xem, chính là cái thái độ này. Đáng ghét hay không đáng ghét ”

Đến lúc này tôi làm sao sẽ còn không rõ.

“Dì, con biết ý của dì.” Tôi nghiêm túc nói với bà, “Kỳ thật dì không cần lo lắng, tuy rằng chúng con tình cờ có chút mâu thuẫn nhỏ, nhưng nhất định muốn sống với nhau hết đời.”

Dì Sở nghe thấy, xoa tay một chút lên trên tạp dề: “Ai, làm cha làm mẹ thật khó.”

Bà ấy đi tới, vỗ đầu tôi: “Thằng bé kia giống như cục gỗ, thúc nó thì nó cũng không gấp. Cũng không biết đến khi nào mới có thể cho hai đứa dâng rượu, sớm đổi giọng một chút mà gọi mẹ ới.”

77.

Cơm nước xong, bát đĩa còn chưa dọn, dì Sở liền đuổi tội tôi đi, đồng thời dặn dò Vương Đức Toàn, sau này cấm mỗi cuối tuần về nhà, học một ít cách khác mà người trẻ tuổi hay làm để trải qua cuối tuần.

Mẹ của tôi cũng được nghe nói, học theo dì Sở, đuổi hai tội tôi ra khỏi nhà, oán giận rằng cuối tuần rồi còn phải mua thức ăn, hầu hạ chúng tôi ăn uống, nên đi đâu chơi thì đi đi.

Vương Đức Toàn ngơ ngác nhìn tôi, tôi ngây thơ nhìn lại anh.

“Vậy người trẻ tuổi làm sao để trải qua cuối tuần ” Anh ấy hỏi.

“Lên giường với xem kịch, anh chọn một trong hai đi.” Tôi nói.

78.

Người yêu còn không sánh được với một bộ kịch trình thám tử nhạt, tôi biết tổng anh rồi.

79.

Tôi tìm rất nhiều hoạt động thú vị trong thành phố trên Internet, dì Sở cũng thỉnh thoảng gửi đến một số vé vào cửa các chương trình văn nghệ.

Khi cùng nhau đến xem, nguyên bản tôi còn lo lắng sẽ có sự khác biệt thể hệ với Vương Đức Toàn, kết quả phát hiện, thay vì nói là rào cản tuổi tác, không bằng nói là chênh lệch văn hoá.

Tôi dù gì cũng là một chủ biên văn học, ở bên cạnh anh ấy, hoàn toàn cảm thấy mình như một người mù chữ.

Hoá ra anh ấy sẽ đánh đàn, sẽ viết lách, sẽ chỉ vào giáp cốt văn* nguệch ngoạc mà giải thích từng từ từng chữ cho tôi nghe, cũng sẽ làm thơ bằng tên thuốc.

*giáp cốt văn: chữ khắc trên mai rùa và xương thú thời nhà Thương.

Rốt cuộc là ai cho tôi dũng khí cảm thấy anh ấy rất vô vị

Vương Đức Toàn nỗ lực an ủi tôi: “Chẳng qua là anh đã từng tham gia xã đoàn thơ ca của trường, còn nhớ một chút bằng trắc, chỉ làm chơi...”

“Được rồi, anh đừng nói nữa. Em biết em chỉ là một người mù mở mắt thôi, không xứng đáng với anh.” Tôi cuộn tròn trên giường lớn của anh, đem chăn đắp kín qua đầu, ăn năn hối hận, sinh không thể luyến.

Hả Mấy bác nói giường

Đúng vậy, kể từ ngày đó, tôi cũng không trở về, đồ đạc đều dọn vào phòng ảnh, ai muốn ở phòng ngủ phụ thì ở đi a ha ha ha.

10. Chương 10: Chương 80-95 (kết Thúc)

80.

Cùng nhau trải qua tháng ba cỏ mọc én bay.

Mỗi ngày cùng giường cùng gối với Vương Đức Toàn, cùng tiến cùng ra, cho dù thời gian rời giường là sáu giờ, dường như không còn là chuyện gì vô cùng khổ cực.

Cả hai cùng ôm nhau ngủ, cho dù không làm tình, cũng rất tốt đẹp.

Nhưng đàn ông luôn có nhiều lúc khí huyết dâng lên, tôi nghĩ Vương Đức Toàn cũng dần dần không kiềm chế nổi.

Cha mẹ hai bên đã từng ngồi cùng một chỗ gặp mặt, thương lượng chờ đến mùa thu sẽ làm tiệc. Tuy rằng chúng tôi không thể linh chứng, cũng không tiện chúc mừng trắng trợn, nhưng chung quy vẫn phải mở tiệc, mời một ít bạn bè thân thiết.

Có lẽ có người sẽ nói chúng tôi bảo thủ, ngược lại tôi cảm thấy, cho dù có đơn sơ, một nghi thức cũng có ý nghĩa. Chính thức thông báo, xác lập quan hệ cùng thuộc về nhau, cũng là một loại cam kết.

81.

Ngày một tháng năm có một kỳ nghỉ nhỏ, một người bạn học thời đại học kết hôn, rất nhiều người trong lớp từ các nơi tới dự, sau khi tham gia hôn lễ, thuận tiện tiến hành họp mặt bạn học.

Ngày đó Vương Đức Toàn có việc không thể đi cùng tôi, tôi một mình đến dự, không ngờ còn thấy được bạn trai cũ của mình.

Cậu ta dù nhỏ hơn một năm, nhưng bởi vì quan hệ yêu đương lúc trước với tôi, cùng rất nhiều người trong lớp tôi quen biết đến mức xưng huynh gọi đệ, xuất hiện ở đây chẳng hề tính là bất ngờ.

Nhớ tới chuyện lần trước, trong lòng tôi còn chút sắt.

Có điều cũng không thể để việc thấy cậu ta làm hỏng tâm tình gặp lại bạn học cũ, nếu cậu ta một bộ dáng vẻ hờ hững, thì tôi cũng làm như không thấy.

Trong bữa tiệc còn có người nhắc lại chuyện yêu đương của chúng tôi năm đó, tôi trịnh trọng thông báo bây giờ tôi đã có đối tượng. Học đệ nhìn tôi một chút, cũng cười nói đều là chuyện đã qua.

Đến cuối cùng, mọi người trên bàn say khướt, ngã trái ngã phải. Tôi vừa đứng lên, trời đất liền quay cuồng, bình tĩnh ngồi trở lại, từ đâu đó lấy điện thoại di động ra, gửi cho Vương Đức Toàn cái tin nhắn: “Em ở khách sạn xx, ghế lô 212, say rồi, mau tới đón em.” Chính xác không có sai sót, nhấn gửi, sau đó nằm nhoài người trên bàn, chờ được nhặt xác.

Trong cơn mơ hồ, có người di chuyển tôi, tôi luôn cảm thấy là lạ ở chỗ nào, tuy tiện đẩy hai lần, nhưng ý thức không tỉnh táo, cũng không biết xảy ra cụ thể chuyện gì.

Chờ đến lúc mở mắt lại, trời đã sáng choang.

82.

Tôi tỉnh nửa ngày mới khó khăn nhận ra đây là phòng ngủ nhà mình, nhưng Vương Đức Toàn không nằm ở bên cạnh.

Đầu óc nặng nề như đổ chì, trong phòng bếp truyền đến tiếng chén đĩa chạm vào nhau. Tôi chậm rãi bước từng bước đến, thấy rõ bóng lưng đang bận bịu, sợ hết hồn, cổ họng khi vừa mở miệng khàn khàn, âm thanh cũng không phát ra được.

Dì Sở quay đầu lại: “Tiểu Đỗ tỉnh rồi Con ra bên ngoài chờ một chút, dì làm cho con chút gì đó giải rượu.”
Tôi đi vào phòng tắm, tẩy sạch một thân dày đặc mùi rượu, rồi uống hết một bát canh giải rượu có mùi vị kỳ lạ, cả người thật giống như sống lại.

“Dì ơi sao lại là dì Anh Vương đâu ”

“Nó à...” Bà vừa mới mở miệng, bên ngoài bỗng vang lên tiếng chìa khoá mở cửa, Vương Đức Toàn cùng cha anh một trước một sau đi vào.

Vương lão tiên sinh vẫn còn đang ở bên trong trạng thái kích động: “Ghe gớm cây chi! Con nhìn dáng vẻ to như gấu của nó! Nó phải người! Đánh nó là đáng, đồ cháu con... Khụ.”

Ông nhìn sắc mặt của dì Sở, chưa từ bỏ ý định nói xong: “Rùa.”

Vương Đức Toàn không nói một lời, ngồi xuống đối diện chúng tôi, cả người trông hoàn hảo, chỉ là có chút uể oải.

Dì Sở hỏi: “Sao Bị thương chỗ nào ”

Vương lão tiên sinh kiêu ngạo: “Thằng bé có thể bị cái chi Tay chân nó ra sao bà cũng không phải không biết!”

Dì Sở véo ông một cái: “Tôi hỏi làm người ta bị thương chỗ nào rồi ”

Vương Đức Toàn lắc đầu: “Không có việc gì lớn, chỉ là mấy khối máu bầm, bồi thường một ngàn đồng giải quyết là được. Thôi cha mẹ, hai người cũng chạy qua chạy lại nửa đêm, mau về nhà nghỉ ngơi đi, để con đưa hai người về.”

“Không cần không cần, hiện tại đang tắt đường, cha với mẹ con đi tàu điện ngầm trở về, hai đứa ở nhà đi.”

Để lại tôi một mặt bối rối, Vương Đức Toàn đứng dậy đưa hai bác đến trạm tàu điện ngầm.

83.

Thừa dịp này, tôi liếc mạng oanh tạc trong nhóm WeChat của lớp, hỏi xem ngày hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Đợi nửa ngày, rốt cuộc có mấy người coi như biết tình huống trả lời.

Ngày hôm qua, mọi người say ngất ngây tại chỗ, còn lại mấy người có ý thức có lương tâm, trước tiên đem những người có thể liên hệ với gia đình đưa đi, còn thật sự hết cách, nhét vào taxi đuổi về khách sạn. Học đệ nói biết nhà tôi ở đâu, có thể dẫn tôi về, cũng không có ai nghi ngờ ngăn cản cậu ta. Qua nửa tiếng, có một anh đẹp trai tìm tới, nói là người nhà tôi, cứ đòi người với bọn họ (“Ngang ngược, không biết lý lẽ, hung thần ác sát”, đây là nguyên văn của bọn họ).

Tôi rút điện thoại di động, co quắp ở trên sofa, cảm thấy ảm đạm.

Chuyện này là chuyện lớn.

Phần còn lại cũng không cần nghĩ đến, điện thoại di động của tôi có cài phần mềm định vị chống trộm, điện thoại buộc định là máy của Vương Đức Toàn, không cần biết đi chỗ nào, anh ấy đều có thể tìm ra, sau đó một đường tìm tới, bắt gian ở trên giường —— nếu không phải, thì còn có thể đánh nhau với ai

Tôi kinh hoảng suy nghĩ một chút, khi này tắm rửa không phát hiện chỗ nào bất thường, thật may, vẫn chưa tạo thành chuyện gì quá giới hạn.

Nhưng đừng nói Vương Đức Toàn có tức giận hay không, điều này có thể khiến cho cha mẹ chồng... Hay là bố mẹ vợ Sao cũng được, khiến cho bọn họ nhìn tôi như thế nào

Ai, trên đời người tìm chỗ chết nhiều như vậy, tại sao cứ muốn tính tôi vào.

84.

Sau khi Vương Đức Toàn lần thứ hai trở về, tôi vội vàng chân chó đi tới, vòng tay ôm lấy anh, chủ động thành khẩn nhận lỗi.

Anh ấy một bên thay quần áo, một bên nhàn nhạt nói: “Không có chuyện gì, không phải là em sai.”

Nghe giọng điệu này làm sao như không có chuyện gì được!

“Không không không, là lỗi của em, tử lượng của em rách nát, sau này em hứa sẽ không tiếp tục uống rượu, em bảo đảm.”

“Được rồi.” Vương Đức Toàn sờ sờ sau gáy của tôi, “Không nói chuyện này nữa, theo anh vào phòng nghỉ một lát.”

85.

Tôi đáp ứng liên tục, đi vào phòng ngủ, giành việc trải giường trải chiếu.

Vương Đức Toàn đi theo sau tôi, chậm rãi thông thả vào trong phòng.

Cạch một tiếng.

“Chỉ có hai người, anh khoá cửa làm gì ” Tôi thấy kỳ quái hỏi.

Không, tại sao tôi lại hỏi.

Cái câu “Làm em” vô cùng hợp lý của anh là học theo ai!

86.

Vương Đức Toàn đột nhiên ném tôi lên giường, không cho phản kháng mà đè lên người tôi.

Bốn mắt nhìn nhau, trong lòng như trống đánh.

Anh ấy tiến đến bên tai tôi, trầm thấp nói: “Anh không muốn đợi thêm chút nào nữa.”

“Ế”

“Ngày hôm nay sẽ biến em thành người của anh.”

“Hở”

“Em có gọi rách cổ họng... Cũng sẽ không có ai đến cứu em đâu.”

“Ồ.”

“Nếu như em ngoan ngoãn không phản kháng... Anh còn có thể ôn nhu... Một chút...”

“...”

Anh ấy quay mặt đi, lỗ tai đỏ bừng lên.

87.

Được rồi, không nói được thì không nên miễn cưỡng bản thân được không.

Rốt cuộc là anh đã xem thứ kỳ quái gì vậy hả Vương đại phu!

Anh có biết em vì suy nghĩ cho lòng tự trọng của anh, mà nhịn đến sắp mềm nhũn không

88.

Không được rồi.

Tôi rốt cuộc không nhịn được mà đẩy anh ra, nằm úp sấp trong chăn mà cười đến run người.

Vương Đức Toàn thoáng chốc nhụt chí, thậm chí còn có chút oan ức: “Thôi, không làm.”

“Không không không, làm chút, làm gì không làm.” Tôi vội vàng ôm lấy anh ấy, cởi quần áo, mở ngăn kéo tủ đầu giường, “Anh xem áo mưa không xài thì sẽ hết hạn.”

Anh ấy nghi ngờ nhìn tôi: “Em khi nào thì ——”

Tôi nhắc tay: “Ủy viên tuyên truyền của hội phòng chống HIV dưới lầu phát!”

Ảnh nhô đầu nhìn, nghiên cứu một chút, càng nghi ngờ: “Bọn họ còn phát dầu bôi trơn ”

89.

Thời điểm như thế này còn cãi cộ thì có ích lợi gì, nói thì chậm, làm thì nhanh, tôi đột nhiên phát lực, đè ngã Vương Đức Toàn, không có phương pháp gì mà liếm hầu kết của anh.

Anh sưng sốt một chút, không hề giả vờ làm tổng tài tà mị, ôm lấy tôi, nhiệt tình điên cuồng đáp lại.

Thật sự nước đã đến chân, lời tâm tình cái gì cũng không nhớ được, chỉ có bản năng dây dưa, hận không thể làm cho đối phương tan vào trong xương cốt máu thịt của mình, phủ tạng kinh lạc quấn lấy nhau, từ đây không phân ra đâu là anh, đâu là em, vậy mới tốt.

Mắt thấy đến giai đoạn sủng vắc vai, đạn lên nòng, anh ấy không chỉ không ngừng động viên, mà còn luôn hỏi “Có đau hay không ”

Đau thì đau, nhưng tên đã lên dây, chỗ nào có thể lâm trận lùi bước, tôi hờn hển nói: “Không đau...”

“Em xác định sao ”

“Nói không đau là không đau... A...”

“Không đau em a cái gì ”

“Anh quả em, em tình nguyện!”

“Bằng không hay là...”

“Chờ đã anh dám ”

“Không, anh chẳng qua cảm thấy...”

Tôi quả thực muốn chết cho xong.

“Vương Đức Toàn anh còn có phải đàn ông không! Đến cùng là anh có được hay không! Không được thì anh nói sớm đi!”

90.

Lời khuyên cuối cùng.

Mặc kệ một người đàn ông có tốt tính cỡ nào đi chăng nữa, cũng không nên tùy tiện khiêu khích anh ta có được hay không.

Không có tại sao, bài học kinh nghiệm đều phải đổ máu mới có được.

91.

Vương Đức Toàn ngồi ở trước bàn, trước mặt là một xấp thiệp mời, sắc mặt ngưng trọng mà khoanh khoanh viết viết trên hoàng lịch.

“Ngày một tháng sáu có thể... Là thứ bảy, hơn nữa trên lịch viết là thích hợp cho gả cưới, cha mẹ cũng thấy vừa vặn.”

“Tại sao chúng ta nhất định phải kết hôn vào ngày quốc tế thiếu nhi ”

“Vậy thì ngày một tháng bảy... Hoặc là một tháng tám...”

“Lẽ thành lập đảng và quân đội cũng không được!”

“Thế thì ngày mười tháng chín ”

“Ngày nhà giáo càng không liên quan đến chúng ta!” Tôi kích động, eo chột đau, đành đau khổ nằm trở lại, “Không phải nói ngày một tháng mười mới mời tiệc à.”

Anh ấy ngẩng đầu, liếc mắt nhìn về phía dưới bụng của tôi, biểu tình lo lắng lộ rõ trên mặt.

Tôi quát lên như cộc: “Vương Đức Toàn anh được rồi! Em cũng sẽ không mang thai! Không phải chỉ lên giường thôi sao, vì sao anh cứ làm như bác sĩ bảo cưới không bằng! Nhanh mấy tháng muộn mấy tháng khác nhau ở chỗ nào ”

“Bởi vì anh sốt ruột.” Anh ấy đặt bút xuống, nghiêm túc nhìn tôi, “Anh muốn đối với em phụ trách.”

Tôi cam tâm tình nguyện im lặng, an tâm nằm vùi ở trên ghế làm đại gia.

92.

Máy vi tính trong thư phòng là của Vương Đức Toàn, thế nhưng anh ấy dường như không thèm để ý đến vấn đề riêng tư hay không, để tôi tùy tiện dùng.

Tôi xem xong một tập phim Mỹ, đóng trình duyệt, bỗng nhiên nhìn thấy ở ngoài màn hình có một thư mục gọi là “Tư liệu học tập dành cho bác sĩ Vương ”.

...Ồ, có dự cảm, tôi biết có lẽ ảnh xem thứ kỳ quái gì rồi.

Mở ra, một loạt tập tin txt.

93.

“Ai, ai, Vương đại phu.”

Đang chìm đắm trong danh sách khách mời, Vương Đức Toàn không rõ vì sao, ngẩng đầu lên.

“Anh có thể giới thiệu cho em một chút không.” Tôi hỏi “Nội dung của ‘Ba ba, xin mời ôn nhu thương yêu con’ là gì ”

Nghe vậy, trên mặt anh lộ ra một loại biểu tình phức tạp vi diệu, nếu như nhất định phải hình dung, có lẽ chính là trong một giây đồng hồ, từ khiếp sợ đến lúng túng đến chột dạ... Hơn nữa ghép lại chuyển biến.

“Đó là...” Anh ấy ho một tiếng, “Bộ phận hành chánh có một cô bé, ừ, bình thường cũng tương đối quen thuộc, đưa cho anh.”

“Chuyện này không quan trọng.” Tôi kéo con chuột xuống, “Còn có ‘Thao khóc tổng tài kia’, ‘Đế vương *** loạn hậu cung’, ‘Ác long, xúc tu, cùng vương tử’, ‘Dạy dỗ mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành’, ‘Một trăm ngày làm diễn viên GV’... Đậu má, anh thật sự xem xong tất cả rồi ”

“ ... ”

Vương Đức Toàn nỗ lực để cho mình có vẻ không lúng túng, nhưng lại làm cho bộ dạng cố gắng che giấu lúng túng của bản thân như muốn độn thổ.

Tôi không đành lòng, đỡ cái eo đau nhức, đi tới ôm anh một cái.

“Em nói, anh xem còn chưa đủ đâu, lần sau em tìm cho anh, cùng nhau xem.”

94.

Chúng tôi vẫn tổ chức tiệc rượu vào ngày quốc tế thiếu nhi.

Dù sao cũng không làm gì lớn, cũng không cần thuê mặt bằng, chỉ cần đặt trước một phòng ghế lô lớn trong nhà hàng Càn Cư, hai bàn dành cho bạn bè thân thuộc. Hai chúng tôi đều sớm xuất quỹ từ lâu, ai trốn tránh, ai thật lòng tiếp thu, trong lòng chúng tôi đều biết rõ.

Người điều hành buổi lễ là một người bạn làm DJ chủ bá*, nhẵn cười là đôi nhẵn tôi mua lúc trước, mỗi người mặc đồ Tây, thực hiện vài nghi thức đơn giản trên sân khấu, mọi người ăn uống vui đùa, ầm ĩ một chút, sau đó liền kết thúc.

*chủ bá: không chỉ làm chủ trì mà còn làm nhiều việc khác như biên tập, phỏng vấn,...

Thế nhưng, cha mẹ hai bên cũng lặng lẽ lau nước mắt.

Sau khi tan cuộc, tôi vẫn chưa từ trong sự cảm động “Chỉ có cha mẹ luôn lo lắng cho con cái” mà tỉnh táo lại, Vương lão tiên cùng cha tôi thì đã cao hứng đi câu cá, còn dì Sở mang mẹ tôi đi dạo phố, làm tóc.

95.

Tôi đứng ở cửa nhà hàng, cầm ống bắn hoa giấy cuối cùng còn dư lại, nhất thời có chút mê man, không biết nên đi chỗ nào làm cái gì.

Vương Đức Toàn áp sát tôi từ phía sau, đặt cằm trên bả vai tôi, dùng thanh âm nghiêm túc nói: “Đây là bảo bảo của ai nha, không ai muốn thật đáng thương, không bằng theo anh về nhà đi ”

Tôi kéo một cái, ống hoa giấy vang lên, tôi xoay người mỉm cười, ôm lấy anh: “Của anh, của anh, của anh, từ nay về sau đều là của anh.”

Vô số hoa giấy trái tim màu hồng nho nhỏ bay lả tả bên người chúng tôi, từ từ rơi xuống, lại bị làn gió nhẹ thổi đi xa.

Tôi nghĩ sau này, tôi sẽ vĩnh viễn không bao giờ quên được thời khắc này trong cuộc đời mình.

... Bởi vì Vương Đức Toàn sâu sắc giáo dục tôi về tầm quan trọng của ý thức công cộng khi ở bất kỳ đâu, đồng thời bắt tôi bỏ ra hai mươi phút để nhặt sạch chút hoa giấy hình trái tim kia.

The End.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/day-lao-dong-y-su-dung-bieu-cam>